Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Iulii 1926 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Sacrum Consistorium, p. 249. – Epistola Apostolica, p. 258. – Litterae Apostolicae, p. 267. – Epistola, p. 279.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. Sancti Officii:* Instructio, p. 282. – *S. C. Consistorialis:* Nonantulan. Decretum unionis, p. 284. – *S. C. Rituum:* I. Decretum super miraculis Ven. Bartholomaeae Capitanio, p. 285. II. Decretum super martirio Ven. Iacobi Salesii et Guillelmi Saltamochii, p. 287. III. Decretum super *tuto* Ven. Iacobi Salesii et Guillelmi Saltamochii, p. 289. IV. Dubia, p. 291.

Appendix: *Vicariatus Urbis: Romana*, p. 292.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica. – S. C. dei Riti: Congregazioni Generali. – Segreteria di Stato: Congregazioni assegnate ai novelli Cardinali, Nomine. – Necrologio, pp. 293-296.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • XXVI

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. **20** — Extra Italiam, *L. it.* **35** —
Pretium unius fasciculi, Lib. **8** —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVIII, n. 7 – 1 Iulii 1926)

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

PAG.

I. *Consistorium secretum.* – 21 iunii 1926 249
I. Camerarius Sacri Collegii . . . 249
II. Allocutio SSmi Domini Nostri . 249
III. Optio Ecclesiae suburbicariae . 252
IV. Provisio Ecclesiarum 252
II. *Consistorium publicum.* – 24 iunii 1926 256
III. *Consistorium secretum.* – 14 decembris 1926 256
I. Provisio Ecclesiarum 256
II. Postulatio Palliorum 257
III. Assignatio Titulorum et Diaconiae 257

EPISTOLA APOSTOLICA

Singulari illud. – Ad R. P. Wladimirum Leodóchowski, Praepositum Generalem Societatis Iesu, altero exeunte saeculo a decretis Aloysio Gonzagae sanctorum caelitum honoribus. – *13 iunii 1926* 258

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Consummata in brevi.* – Ven. Dei Famula Bartholomaea Capitanio, Fundatrix Sororum Caritatis, quas vulgo a Maria Infantula nuncupant, Beata renuntiatur. – *30 maii 1926* . . . 267
II. *Pretiosa in conspectu Domini.* – Venn. Dei Famula Iacobus Salesius presbyter et Guillelmus Saltamochius coadiutor, ambo e Societate Iesu, Beati renuntiantur. – *6 iunii 1926* . 271
III. *Praestantiores inter.* – Ven. Dei Famula Lucia Filippini Fundatrix Instituti Magistrarum Piarum ab eius cognomine nuncupatarum Beata renuntiatur. – *13 iunii 1926* . . . 275

EPISTOLA

Conventus omnibus. – Ad Emum P. D. Ioannem Tit. S. Pancratii S. R. E. Card. Bonzano quem Legatum mittit Chicagiam ad Congressum Eucharisticum Universalem vigesimum octavum. – *18 maii 1926* 279

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Instructio ad omnes locorum Ordinarios cum Apostolica Sede pacem et communionem habentes: de crematione cadaverum. – *19 iunii 1926* . . . 282

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Nonantulam. – Decretum unionis. – *1 maii 1926* 284

S. CONGREGATIO RITUUM

I. Decretum super *tuto* in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Bartholomaeae Capitanio Fundatricis Primariae Instituti Sororum a Caritate in oppido luere Brixiensis dioecesis. – *22 maii 1926* 285
II. Decretum super martyrio in causa beatificationis seu declarationis martyrii Venerabilium Servorum Dei Iacobi Salesii Sacerdotis et Guillelmi Saltamochii Coadiutoris e Societate Iesu, Aubenaci in odium Fidei interfectorum. – *22 maii 1926* . . . 287
III. Decretum super *tuto* in causa beatificationis seu declarationis martyrii Venerabilium Servorum Dei Iacobi Salesii Sacerdotis et Guillelmi Saltamochii Coadiutoris e Societate Iesu, Aubenaci in odium Fidei interfectorum. – *3 iunii 1926* 289
IV. Dubia circa Imaginem vel Statuam SSmi Cordis Iesu in Altari SSmi Sacramenti collocatam. – *23 aprilis 1926* 291

APPENDIX

VICARIATUS URBIS

Citatio edictalis: *Romana.* – Nullitatis matrimonii (Tagliavia-Lenkevitch). – *5 iunii 1926* 292

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza diplomatica 293
II. S. Congregazione dei Riti. – *Congregazioni generali* 293
III. Segreteria di Stato. – *Congregazioni assegnate ai novelli Cardinali.* – *Nomine* 295
IV. Necrologio 296

Annus XVIII - Vol. XVIII 1 Iulii 1926 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

Die 21 iunii 1926, in Palatio Apostolico Vaticano habitum est *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur:

I. – CAMERARIATUS SACRI COLLEGII

Victorius Amadeus Card. Ranuzzi de Bianchi detulit reddiditque perulam Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium SSmo Dño Nostro Papae, qui eam tradidit Donato Card. Sbarretti pro hoc anno eiusdem Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii Camerario.

II. – ALLOCUTIO SSMI D. N. PII PP. XI
CREATIO ET PUBLICATIO S. R. E. CARDINALIUM

VENERABILES FRATRES

Antequam hodie sacrum Collegium vestrum suppleamus et de novorum cooptatione Episcoporum curemus, Orientalis Ecclesiae tale occurrit negotium, in quo interponenda auctoritas sit Apostolici muneris. Cum enim, ut nostis, venerabilis frater Demetrius Cadi, Patriarcha Antiochenus Graecorum Melchitarum, quinto ac vicesimo die mensis octobris, superiore anno, Damasci repente ex vita cessisset — quem quidem virum, virtutibus et recte factis insignem, sui omnes complorarunt et in superiore Consistorio Nosmet dolendo dilaudandoque commemora-

vimus; — cum praeterea, paucis post illius obitum diebus, venerabilem fratrem Maximum Saigh, Archiepiscopum eiusdem ritus Tyrensem, delegissemus, qui vacantem Patriarchatum Vicarius Apostolicus regundum susciperet, mox ipsi commisimus, ut Synodum novo Patriarchae canonice eligendo rite indiceret coetibusque auctoritate Nostra praeesset. Die septimo mensis decembris in monasterio Basiliano Sancti Salvatoris, quod est in oppido Sarba, coepta haberi Synodus; Episcopi eius ritus cum universi coivissent, postridie dixere Patriarcham venerabilem fratrem Cyrillum Mogabgad, Archiepiscopum Graecorum Melchitarum Mariannensem. Subinde Episcopi, qui suffragia tulerant, officiosissimas ad Nos dedere litteras, quibus, re enarrata, rogabant, electionem a se peractam ratam haberemus: quod ipsum Patriarcha novensilis per epistulam observantiae plenam, addita catholicae fidei professione, imploravit.

Totius cognitionem rei venerabilibus fratribus Cardinalibus e sacro Consilio Ecclesiae Orientalis negotiis praeposito, ut mos est, detulimus; iidemque, omnibus probe perpensis, Episcoporum illorum postulationi concedendum censuerunt. Etenim Patriarcha electus, ab inito ante annos septem ac viginti pastorali munere, studiose gregi praefuit suo; per montana archidioecesis loca ludos pueris iuvenibusque instituendis itemque sacella in communem pietatis usum e solo excitavit; qua vero est et ingenii praestantia et alacritate ac vigore animi, catholicae Ecclesiae adversarios, qui falsa sua opinionum commenta vulgo disseminarent, acriter oppugnavit. Cum is igitur de se Nobis ac nationi suae bonam spem afferat, eundem in Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum confirmare eique Pallium de corpore beati Petri sumptum conferre statuimus.

Itaque, auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, confirmamus ratamque habemus electionem seu postulationem a venerabilibus fratribus Episcopis Graeco-Melchitis factam de persona venerabilis fratris Cyrilli Mogabgad, eumque, a vinculo absolutum quo Ecclesiae Mariannensi Melchitarum adstrictus ad hunc diem tenebatur, praefici-

mus in Patriarcham Ecclesiae Antiochenae Graecorum Melchitarum, prout in decreto et schedulis Consistorialibus exprimetur: contrariis non obstantibus quibuslibet. In Nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Iam nunc, Venerabiles Fratres, cura et cogitatione ad amplissimum Ordinem vestrum conversa, sacrae honore Purpurae lectos viros duos augere volumus, qui, deditâ Ecclesiae Curiaeque Romanae diligenti satis diu operâ, ut bonorum laudem, sic Nostram sibi conciliavere voluntatem.

Hi sunt:

Aloysius Capotosti, Episcopus tit. Thermensis, Adiutor a Secretis sacri Consilii de disciplina Sacramentorum;

Carolus Perosi, Supremae S. Officii Congregationis Adsessor.

Quid vobis videtur?

Itaque, auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, creamus et publicamus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales

EX ORDINE PRESBYTERORUM

Aloysium Capotosti;

EX ORDINE DIACONORUM

Carolum Perosi.

Cum omnibus dispensationibus, derogationibus ac clausulis necessariis et opportunis. In Nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Sequitur, ut viduatis Ecclesiis consulamus.

III. – OPTIO ECCLESIAE SUBURBICARIAE

Michael Card. Lega, dimisso titulo Sancti Eustachii, optavit Ecclesiam suburbicariam Tusculanam, ac deinde Consistoriali aula egressus est.

IV. – PROVISIO ECCLESIARUM

Tum Beatissimus Pater panditam optionem benigno favore prosequi intendens, *Ecclesiae Tusculanae* providit de praefato Michaele S. R. E. Presbytero Cardinali Lega, praeficiens eum in Episcopum et Pastorem.

Eoque in aulam iterum ingresso, qui suum locum petiit ultimum inter Cardinales ordinis episcopalis, Ssmus Ecclesiarum propositionem ita prosecutus est:

Titulari episcopali Ecclesiae Cusensi praefecit R. P. D. Ioannem Baptistam Penon, hactenus Episcopum Molinensem.

Cathedrali Ecclesiae Cuneensi, quam univit « in personam » cum Fossanensi, R. P. D. Quiricum Travaini Episcopum Fossanensem.

Cathedrali Ecclesiae Richmondiensi, R. P. D. Andream Iacobum Brennan hactenus Episcopum Tapsitanum.

Cathedrali Ecclesiae Fluminensi, nuper erectae, R. P. D. Isidorum Sain, Abbatem Ordinis S. Benedicti Congregationis Cassinensis a primitiva observantia, hactenus eiusdem Ecclesiae Fluminensis Apostolicum Administratorem.

Cathedrali Ecclesiae Bosanensi, R. D. Philippum Mantini.

Cathedrali Ecclesiae Carnutensi, R. D. Rodulphum Octavium Harscouët, Anneciensis dioecesis Vicarium generalem.

Cathedrali Ecclesiae Sagiensi, R. D. Octavium Pasquet, Secretarium generalem Curiae Constantiensis.

Cathedrali Ecclesiae Derriensi, R. D. Bernardum O'Kane, parochum loci *Maghera* in dioecesi Derriensi.

Cathedrali Ecclesiae Pharensi, R. D. Michaelem Pusić, parochum S. Petri in *Brazza*, eiusdem dioecesis Pharensis.

Cathedrali Ecclesiae Lacus Salsi, R. D. Ioannem Mitty, parochum ecclesiae S. Lucae in civitate Neo-Eboracensi.

Cathedrali Ecclesiae Menevensi, R. D. Franciscum Vaughan, parochum loci *Barry* in archidioecesi Cardiffensi.

Denique ratas se habere dixit promotiones et electiones canonice factas in Synodo Episcoporum Maronitarum, nimirum:

— R. D. Eliae Scedid, Procuratoris in Urbe Patriarchae Maronitarum, ad Ecclesiam titularem archiepiscopalem *Cyrrhensem Maronitarum*, deputati in Vicarium Patriarchalem Botryensem Maronitarum;

— R. D. Eliae Riscia, Officialis Curiae Patriarchalis Maronitarum, ad Ecclesiam titularem archiepiscopalem *Nazarenam Maronitarum*.

Insuper alios per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos sacrorum Antistites publicavit

ARCHIEPISCOPOS:

Hierapolitanum in Phrygia, Ludovicum Couppé, iam Episcopum Leriensem.

Sebastensem, Georgium Iosephum Caruana, iam Episcopum S. Ioannis Portoricensis, Delegatum Apostolicum in insulis Antillis et in Republica Mexicana.

Ratiarensem, Gustavum Carolum Mutel, iam Episcopum Mopsuestianum.

Mariamitanum, titulo pro hac vice evecto, Dionysium O'Connell, iam Episcopum Richmondiensem.

Irenopolitanum in Isauria, titulo pro hac vice evecto, Eduardum Mooney, Delegatum Apostolicum in Indiis Orientalibus.

Aeniensem, titulo pro hac vice evecto, Petrum Mankowski, iam Episcopum Camenecensem.

Philippopolitanum, Ioannem Petrum Rey, iam Archiepiscopum Tokiensem.

Mechliniensem, Iosephum Ernestum Van Roey.

Scythopolitanum, Franciscum Karevicz, iam Episcopum Samogitiensem.

Sardicensem, Iosephum Fietta, Internuntium Apostolicum in America Centrali.

Kaunensem, sede nuper evecta ad metropolitanam, Iosephum Skvireckas, iam Episcopum Ceramensem.

Oregonopolitanum, Eduardum Howard, iam Episcopum Isauriensem.

Mutinensem, *Abbatem Nonantulanum*, Iosephum Antonium Ferdinandum Bussolari.

Milevitanum, titulo pro hac vice evecto, Acacium Chacon, Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Antonii Raymundi de Silva, Archiepiscopi Emeritensis in Indiis.

EPISCOPOS:

Acalyssensem, Aloisium Tardy, Vicarium Apostolicum Gabonensem.

Centuriensem, Iosephum Perrachon, Vicarium Apostolicum de Kenya.

Gedanensem, nuper erecta dioecesi, Eduardum O'Rourke, iam Episcopum Pergamensem.

Syenensem, Norbertum Klein, iam Episcopum Brunensem.

Archelaidensem, Arcturum Jara, Vicarium Apostolicum Magellanensem.

Daniensem, Gregorium Lakota, Auxiliarem R. P. D. Iosaphat Iosephi Kocylowskyj, Episcopi Premisliensis Latinorum.

Methonensem, Salvatorem Meo.

Barcaeensem, Alfridum Odilon Comtois, Auxiliarem R. P. D. Francisci Xaverii Cloutier, Episcopi Trifluvianensis.

Lundensem, Ioannem Norton, Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Michaelis O'Farrell, Episcopi Bathurstensis.

Saliensem, Richardum Ryan, iam Episcopum Geraldtonensem.

Sancti Claudii, Rambertum Faure.

Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Caroli Gibier, *Episcopi Versaliensis*, Beniaminum Roland-Gosselin, Episcopum titularem Mosynopolitanum.

Echinensem, Franciscum Iosephum Seminara, iam Episcopum Candiensem.

Lerensem, Henricum Valtorta, Vicarium Apostolicum de Hong-Kong.

Mylasensem, Franciscum Mariam Kelly, Auxiliarem R. P. D. Patritii Richardi Heffron, Episcopi Winonensis.

Ancusensen, Iosephum Guadalupe Ortiz y Lopez, iam Episcopum de Chilapa, Auxiliarem R. P. D. Ioannis Herrera y Pyña, Archiepiscopi Montereyensis.

Quinquecclesiarum, Franciscum Virág.

Nicensem, Ludovicum Ricard, iam Episcopum Marcianensem.

Rossensem, Iacobum Roche.

Telsensem et Praelatum nullius Klaipėdensem, nuper erectis dioecesi et praelatura, Iustinum Staugaitis.

Panevėzensem, nuper erecta dioecesi, Casimirum Paltarokas.

Vilkaviskensem, nuper erecta dioecesi, Antonium Karaš.

Kaisedorensem, nuper erecta dioecesi, Iosephum Kukta.

Tidditanum, Miecislaum Reinys, Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Antonii Karaš, Episcopi Vilkaviškensis.

Trallianum, Eugenium Crépin, Auxiliarem Ernesti S. R. E. Card. Dubois, Archiepiscopi Parisiensis.

Coricensem, Franciscum Salis-Seewis, Auxiliarem R. P. D. Antonii Bauer, Archiepiscopi Zagabriensis.

Ceramensem, Ioannem Hillebrand, Auxiliarem R. P. D. Gasparis Klein, Episcopi Paderbornensis.

Comensem, Adulphum Pagani.

Tarquiniensem et Centumcellarum, Aemilium Cottafavi.

Zaraitanum, Henricum Dubuc, Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Agathi Philippi Alvarado, Episcopi de Barquisimeto.

Aquensem, Laurentium Del Ponte, iam Episcopum Oropensem.

Fussalensem, Theodorum Labrador, Vicarium Apostolicum de Funing.

Mopsuestianum, Iosephum Gotthard, Vicarium Apostolicum de Windhoek.

Peracta Ecclesiarum provisione, Beatissimus Pater primum recepit iuramentum praestitum a Card. Michaele Lega: deinde postulationem pro Pallio Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Maronitarum benigne admisit.

II

CONSISTORIUM PUBLICUM

Feria V, die 24 iunii 1926, in Aula supra Porticum Basilicae Vaticanae, fuit Consistorium Publicum in quo Beatissimus Pater rubrum Pontificalem Galerum solemniter imposuit Cardinali

BONAVENTURAE CERRETTI

a Se creato in Consistorio secreto diei 14 decembris 1925, ac etiam Cardinalibus

ALOYSIO CAPOTOSTI,
CAROLO PEROSI,

creatis et publicatis in Consistorio secreto superioris feriae secundae.

Interea per advocatum Sacri Consistorii Albertum Guidi, pro tertia et ultima vice peroratio fiebat Causae ven. Servi Dei Marci ab Aviano, sacerdotis professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum.

III

I. – PROVISIO ECCLESIARUM

Publico Consistorio peracto, habitum est in consueta Aula Palatii Apostolici *Consistorium secretum*, in quo postquam Beatissimus Pater os supradictis novis Cardinalibus, ut de more, clausisset, sequentes proposuit Ecclesias, videlicet:

Metropolitanae Ecclesiae Gnesnensi et Posnaniensi, sedibus invicem perpetuo unitis, praefecit R. P. D. Augustum Hlond, hactenus Episcopum Katovicensem.

Metropolitanae Ecclesiae Vilnensi, R. P. D. Romualdum Jałbrzykowski, hactenus Episcopum Lomzensem.

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Corinthiensi, R. P. D. Ludovicum Petit, hactenus Archiepiscopum Atheniensem.

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Seleuciensi in Syria, R. P. D. Fernandum Cento, hactenus Episcopum Jaciensem.

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Limisensi, titulo pro hac vice evecto, R. P. D. Franciscum Maffei, hactenus Episcopum Laquedoniensem.

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Pessinuntinae, R. P. D. Nicolaum Giannattasio, hactenus Episcopum Neritonensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Pergamensi, R. P. D. Fabium Berdini, hactenus Episcopum Caesenatensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Philadelphiensi, R. P. D. Aloysium Mazzini, hactenus Episcopum Anagninum, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Iosephi Scatti, Episcopi Savonensis et Naulensis.

Cathedrali Ecclesiae Lomzensi, R. P. E. Stanislaum Lukomski, hactenus Episcopum titularem Siccensem.

Cathedrali Ecclesiae Katovicensi, R. D. Arcadium Lisiecki.

Titulari episcopali Ecclesiae Vagensi, R. D. Philippum Tchao quem deputavit Vicarium Apostolicum de Suanhwafu, nuper erecto vicariatu.

Titulari episcopali Ecclesiae Esbonensi, R. D. Melchiorem Souen, Praefectum Apostolicum de Lihsien.

Titulari episcopali Ecclesiae Cotennensi R. P. Odoricum Tc'eng, Praefectum Apostolicum de Puchi.

II. – POSTULATIO PALLIORUM

Posthaec Beatissimus Pater os reseravit novis Cardinalibus, ac subinde postulationem sacri Pallii metropolitanarum Ecclesiarum *Mutinensis, Gnesnensis* et *Posnaniensis, Mechliniensis, Hobartensis* (per successionem), *Oregonopolitanae, Vilnensis, Kaunensis,* itemque, ex privilegio, cathedralium *Quinque Ecclesiarum, Barcinonensis* (per successionem) et *Carnutensis* benignissime admisit.

III. – ASSIGNATIO TITULORUM ET DIACONIAE

Denique novis Cardinalibus Ssm̃us Dn̄us Noster anulos digito imposuit et assignavit:

Bonaventurae Cerretti, *Titulum Sanctae Caeciliae.*

Aloysio Capotosti, *Titulum Sancti Petri ad Vincula.*

Carolo Perosi, *Diaconiam Sancti Eustachii.*

EPISTOLA APOSTOLICA

AD R. P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI, PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU, ALTERO EXEUNTE SAECULO A DECRETIS ALOYSIO GONZAGAE SANCTORUM CAELITUM HONORIBUS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Singulare illud est in divini Magistri vita, quod iuvenes ab eo praecipua quadam caritate diliguntur. Innocentes enim pueros ad se allicit atque attrahit [1] pestiferosque eorum corruptores cum corripit severitate verborum, tum gravissimis se poenis multaturum minatur; [2] intemerato autem adulescentulo, ad invitamenti praemiique modum, expletam perfectamque sanctitatis formam proponit. [3]

Hunc ipsum cum a suo Conditore spiritum Ecclesia, divinae heres legationis atque operae, hausisset, inde a christiani aevi primordiis se eodem iuvenum amore studioque incensam ostendit ac praestitit. Itaque, causâ infantiae susceptâ, corporum coepit animorumque tueri incolumitatem; filios suos ut litterarum initiis altioribusque disciplinis imbueret, et ludos iis et athenaea aperire; Ordines ac religiosa sodalicia non tam probare quam provehere, eo nimirum consilio, ut, academiis, conlegiis, publicis scholis, consociationibus conditis, iuventuti rite instituendae consulerent. Cuius quidem curandae institutionis nativum inviolatumque sibi Ecclesia ius nullo non tempore vindicavit, utpote quae facere non posset, quin coram commissa sibi humani generis universitate doceret, unam se esse germanae de moribus doctrinae custodem, unam se certamque difficillimae illius artis magistram, quae in ingeniis hominum christiane conformandis versaretur. Incredibile quidem est quam Nos in praesentia delectet, innumerabiles ubique iuvenes, eosdemque ex utroque sexu atque ex omni civitatis ordine, intentiore animorum motu, sacerdotibus suisque instare Pastoribus, cupidos cum se doctrina omnique christianae vitae cultu expoliendi, tum Ecclesiam iuvandi laboris sui auxilio in ea, quam persequitur, emendatione hominum ac salute. Reputantibus autem Nobis, quam crebra iuvenum agmina, superiore piaculari anno, undique coram convenerint, ii sane redintegrantur voluptatis laetitiaeque fructus, quos tum cepimus cogitando, ex

[1] MARC., X, 13-16.
[2] MATTH., XVIII, 6.
[3] MARC., X, 21.

talibus per omnes nationes ordinatis iuventutis legionibus quam frequens pacatusque coaliturus aliquando foret exercitus, quo ad senescentem mundum Apostolica Sedes recreandum uteretur. Ac Nostro crescit in animo altiusque defigitur iuvenum caritas, cum multiplices exsecrandasque cernimus insidias, quae eorum fidei atque innocentiae struuntur: qua quidem in aspera universae spiritualis vitae dimicatione nimium saepe contingit, ut aetatis virtutisque nervi debilitentur et elidantur bene multorum, qui mirum quanto Ecclesiae civitatique usui esse potuerant.

Alterum igitur, quod postremo huius anni die complebitur saeculum ab delatis Aloysio Gonzagae sanctorum caelitum honoribus, ad spiritualem iuventutis profectum tam praeclaras videtur habere utilitates, ut ad filiolos Nostros, qui, qua late orbis terrarum protenditur, in spem regni Iesu Christi succrescunt, cogitationes et alloquium Nostrum perlibenter, cum te, dilecte fili, alloquimur, convertamus. Etenim, quo debent iuvenes patrono caelesti, in suae discriminibus periculisque vitae, valido uti ac potenti, eum praeterea sequantur oportet, singulare prorsus virtutum omnium exemplum: cuius vitam si quidem penitus introspiciant, iam plane noverint, qui sit ad perfectionem christianam aditus, quae accommodatiores ad eius adeptionem adhibendae artes, quamque suaves pretiososque, vestigiis Aloysii insistendo, virtutum fructus percepturi sint. Iamvero, Aloysium in se atque in suo collocatum lumine si contemplentur, omnino sane alium, quam quem Ecclesiae adversarii fallaciter fabricati sunt vel scriptores minus prudentes finxere: nonne eum, vel in tanta recentius Ecclesiae parta sanctitatis laude, singulare iuvenilium virtutum exemplum habeant? Etenim si quis annales percurrat nostros, facile comprobabit, adulescentes hominesque, quos Dei Spiritus post Gonzagae obitum ad hunc diem excitavit vitae innocentia mirabiliores, magnam partem, ad eius disciplinam animos suos conformasse. In quibus, ne multi simus, commemorare tantummodo placet Ioannem Berchmans, qui, cum in Conlegio Romano degeret, nihil sibi aliud proposuerat, quam ut Aloysium in se referret; Nuntium Sulpritium, iuvenem illum operarium, qui Castellionensem imitari et a puero coepit et ad exitum usque perrexit; Contardum Ferrinium, qui, cum ab aequalibus alter Aloysius merito nuncuparetur, tum hunc ipsum, quo exemplo ac tutore castimoniae utebatur, piissime coluit: Bartholomaeam Capitanio, quae Gonzagam, cuius se in clientelam religiose contulisset, perfecte, vivens moriensque, reddidit, quaeque ab Aloysio, saeculari hoc anno, quasi ipsius gloriae particeps effecta ad beatorumque caelitum honores deducta videatur. Nec temere quispiam affirmet, Aloysium ad interiorem immutationem perfectionemque Gabrielis a Virgine Perdolente haud parum valuisse: qui, quamquam adulescens ani-

mum aliquanto leviorem remissioremque ostendit, Gonzagae tamen, quem iuventutis Patronum venerari didicerat, opem auxiliumque implorare non destitit. Atque ut e recentioribus puerilis iuvenilisque disciplinae auctoribus ac magistris unum afferamus, Ioannes Bosco non modo Aloysium amanter colebat, sed eiusmodi cultum, quem suboli suae veluti hereditate reliquit, commendare vehementer pusionibus iis consueverat, quotquot sancte educendos excepisset: qua in Aloysii imitatione ex iis maxime omnium profecit candidissima illa anima, Dominicus Savio, quem Deus terris tam brevi permisit deditque conspiciendum.

Utique videri potest, non sine arcano divinae Providentiae consilio contigisse, ut immatura morte, vixdum efflorescens, tum eriperetur Aloysius cum egregiae eius ingenii animique laudes, constans atque impigra voluntas, singularis ac paene divina rerum prudentia, cum religionis animarumque studio coniunctae, feracissimi apostolatus beneficia spondebant ac sperare iubebant. Nam placuit Deo, ut ab caelesti iuvene, quem communis aetatis flos amabilem imitabilemque ultro reddidisset, iuvenes perdiscerent, quodnam peculiare eius aetatis esset praecipuumque munus, scilicet ut se ad vitae agitationem, animo per christianas virtutes solide excolendo expoliendoque, pararent. Quo qui interiorum earum patrimonio virtutum, quae in Aloysio mirifice eluxerunt, destituti sint ac careant, non eos profecto ad vitae pericula ac certamina, non eos ad apostolatus coepta satis aptos armatosque fore existimabimus, sed, factos veluti *aes sonans* et *cymbalum tinniens*,[1] aut nihil profuturos aut forte nocituros illi ipsi causae, quam agendam defendendamque susceperint, quemadmodum superioribus aetatibus haud semel evenisse in comperto est. Itaque nonne tempestive opportuneque in haec tempora incidunt saecularia eiusmodi Gonzagae sollemnia, quippe qui suae exemplo vitae iuvenibus, ad externa ingenio proclivibus atque ad prosiliendum in vitae actionem promptissimis, suadeat, ut proximos et rem catholicam ne ante curent, quam se ipsi interiorum virtutum studio atque exercitatione perfecerint?

Atque illud in primis iuvenes Gonzaga docet, christianae institutionis summam in vivae fidei sensu tamquam fundamento consistere, qua homines fide, veluti *lucerna lucente in caliginoso loco*,[2] illustrati, mortalis vitae naturam ac momentum penitus agnoscant. Itaque cum Aloysius decrevisset, vitam sibi non « ad temporales » sed « ad rationes aeternas » componendam esse — unde si quis discedat, iam vir spiritualis aut esse aut dici nequeat — eiusmodi rationes, e divina revelatione haustas, in

[1] *I Cor.* XIII, 1.
[2] II Petr., I, 19.

sanctorum Exercitiorum palaestra, in quam, vix e pueritia egressus et deinde in Societatem Iesu adscitus, identidem secessit, maxima cum animi utilitate ac voluptate, diu multumque volutare ac commentari assuevit. Iamvero omnino oportere censemus, ut in animis adulescentium nostrorum, Gonzaga duce, id altius insideat, hominum vitam non esse adeo deprimendam ut caducarum rerum cura ac fruitione dumtaxat contineatur, qua haud raro iuvenum ingenia sensusque abripiuntur, sed, contra, habendam nobis esse quasi quoddam curriculum, ubi, uni Christo servientes, ad sempiternam beatitatem nitamur. Atque rectam hanc vitae aestimationem habituri facile sunt adulescentes nostri, si quidem, caelestem imitati Patronum, interdum a rerum humanarum turbine procul secesserint ac per statos aliquot dies spiritualibus Exercitiis vacaverint, quae, ut ex diuturna experientia liquet, nata apta sunt ad molles docilesque iuvenum animos salutariter firmiterque praeoccupandos.

Hac supernarum rerum luce collustratus, ut diximus, Aloysius, cum nihil intentatum relinquere statuisset ut vitam innocentissimam duceret, tam in incepto perseveravit constanter, ut, inde a primo rationis usu ad extremum usque spiritum, ab omni gravis peccati macula se immunem praestiterit: praecipueque ab pudicitiae flore tam diligenter omnem vel tenuissimam labeculam prohibuit, ut, cum ab aequalibus angeli nomine honestaretur — quo ipso deinceps nomine eum christianus populus consalutare assuevit — tum Beato Roberto Bellarmino, quo sanctus adulescens peritissimo usus est pietatis magistro, confirmatus in gratia videretur. Quam quidem perfectionem absolutionemque virtutis haud sane Aloysius idcirco attigit, quia, inaudito quodam Dei beneficio, iis exemptus esset interioribus externisque pugnis, quae in naturam ab originali iustitia collapsam sunt nobis, dolentibus quidem, saepius pugnandae. Quodsi, ob privilegium prorsus singulare, voluptatis libidinisque stimulis agitatus est nunquam, tamen, ut erat ad grandia comparatus, ab irae igniculis gloriolaeque titillationibus vacuus omnino non fuit: quas quidem naturae appetitiones invicta voluntate non tam coercuit, quam rationis imperio penitus atque omnino subegit. Cum autem nativam humanarum virium imbecillitatem non ignoraret, idemque virtuti in primis diffideret suae, divinae gratiae praesidium sibi comparare studuit, fusis interdiu noctuque et in multas horas productis ad Deum precibus, patrocinioque Deiparae Virginis, in cuius clientela primas facile tulit, apud divinam clementiam adhibito; maxime vero, quod in Eucharistia sanctissima totius vitae spiritualis fontem ac robur posita esse intellegeret, divinam mensam, quotiescumque per id temporis licebat, celebrare consueverat, ut recentiores perpetuo vires inde exprimeret atque hauriret. Vitae autem innocentiam morumque

castimoniam ut custodiret noster – neque enim a divinae gratiae dono seiungi industria hominis queat – ad piissimum Augusti Sacramenti et Deiparae cultum humanarum rerum fugam adiecit eamque sensuum castigationem, quam reliqui mortales, maximam partem, suspicere quidem possint, aequare non possint. Illud enim mirabile ac vix credibile dixeris, in tanta morum corruptela, Gonzagam animi candore cum caelestibus spiritibus certasse; in tanta voluptatum consectatione, adulescentem singulari abstinentia et vitae austeritate atque asperitate floruisse; in tali honorum cupiditate, adeo Aloysium illos contempsisse ac fastidivisse, ut et principatu, qui sibi hereditario iure obventurus erat, se perlibenter abdicarit et in eam religiosam familiam cooptari maluerit, in qua, iurisiurandi religione interposita, ad sacras dignitates intercluderetur aditus; in eo denique immodico veteris romanorum graecorumque sapientiae cultu, tam assiduum Aloysii fuisse caelestium rerum studium atque usum, ut, praecipuo Dei munere, mirificâ ipsius industriâ coniunctâ, adeo tota mente cum Deo cohaereret, nullis ut alienis cogitationibus a rerum divinarum contemplatione avocaretur.

Haec quidem singularia, ipsisque consummatae virtutis hominibus inaccessa fere, sanctitatis culmina; res tamen documento adulescentibus nostris esto, quibus artibus quod est praestantissimum iuventutis decus atque ornamentum, morum scilicet innocentia et castimonia, servetur incolume. Qua in re non ignoramus, nonnullos iuvenilis disciplinae magistros, praesenti morum depravatione perterritos, qua tot adulescentes in exitium, incredibili cum animarum detrimento, praecipites aguntur, tam gravem ut perniciem iacturamque a civitate prohibeant, in nova aliqua institutionis educationisque via excogitanda totos esse. At vero hos probe intellegere velimus, nihil se commodi rei publicae allaturos, si artes illas eamque disciplinam neglexerint, quas, e christianae sapientiae fonte haustas diuturnoque saeculorum usu probatas, idem ille Aloysius in se expertus est efficacissimas: fidem, inquimus, vivam, illecebrarum fugam, animi temperationem et continentiam, actuosam in Deum Beatamque Virginem pietatem, vitam denique caelesti epulo quam creberrime refectam ac recreatam.

Quodsi intentis adulescentes animis Gonzagam tamquam absolutum castimoniae sanctitatisque exemplum suspexerint, ii profecto non modo libidinem cohibere condiscent, sed etiam funestum illum christianae institutionis scopulum vitabunt, in quem incidant oportet quotquot, commentis imbuti scientiae cuiusdam doctrinam Christi Ecclesiaeque detrectantis, immodico libertatis aestu, mentis arrogantia animique licentia conturbari se sinunt. At contra Aloysius, licet se aviti principatus heredem fore sentiret,

quibus litterarum pietatisque usus est praeceptoribus, iis se ducendum ultro permittit; postmodum vero, Societatis Iesu alumnus, ea animi demissione moderatorum iussis consiliisque obtemperat, ut vel in minimis religiosae vitae officiis ne transversum quidem unguem ab instituto discederet: quae quidem agendi ratio quantum ab eorum iuvenum ratione abhorreat, qui, specie quadam boni decepti nulliusque patientes freni, seniorum monita detrectant, nemo est qui non videat. Quicumque igitur sub Christi signis militare cupiunt, pro certo habeant, se, disciplinae iugo a suis cervicibus deiecto, ignobiles, palmarum loco, clades accepturos, cum iuvenes sint ita comparati divinitus, ut in sua mentis animique cultura in suaque demum vita ad christianos spiritus componenda nihil proficiant, nisi alieno magisterio regantur. Quodsi magnam ad ceteras disciplinas, at maiorem profecto ad actionis atque apostolatus officia animi docilitatem afferant oportet: quae quidem officia, cum munus Ecclesiae a Christo mandatum attingant, sancte utiliterque expleri nequeant, nisi demissis erga eos animis, quos Spiritus Sanctus *posuit episcopos regere Ecclesiam Dei.*[1] Quemadmodum autem in paradiso terrestri, grandia atque incredibilia Satanas pollicitus, primos humani generis parentes, ab officio obedientiae abductos, ad rebellandum Deo impulit, sic, sub libertatis obtentu, hisce temporibus, iuvenes corrumpit ad interitumque inani inflatos superbia trahit, quorum, contra, germana dignitas in una legitimae auctoritati obtemperatione consistat. Iamvero Aloysius, quamvis, ob insignem prudentiae laudem apud populum suum commendatus, magnam futuri principatus exspectationem commovisset et religiosis postea sodalibus ad summum Ordinis magistratum aptissimus aliquando fore videretur, unus tamen se ipse despiciens, humillimo obsequio cum dignitate coniuncto iis omnibus parebat, quicumque sibi, Domini sui ac Regis aeterni vices gerendo, praeficiebantur.

Ex sanctissima interim eiusmodi vitae ratione, ad fidei lucem ac normam absolutissime exacta, praeclaros iucundissimosque fructus percepit Aloysius; naturae autem gratiaeque dona inter se mirum in modum congruentia talem effecere, ut perfectam adulescentis formam exprimeret. Etenim, ob ingenii praestantiam ac maturitatem iudicii, ob animi nobilitatem ac fortitudinem, ob comitatem et suavitatem morum, nonne perfectius quiddam praetulit atque exhibuit? Iuvenis sane innocentissimus, qui, a quavis animi perturbatione vacuus, in una veri ac recti contemplatione perspicientiaque perpetuo defixus erat, quam singulari esset intellegentia acieque mentis, apparet prorsus, cum ex confectis studiorum bonarumque artium summa cum laude curriculis, tum ex disputationibus de

[1] *Act.*, XX, 28.

re philosophica publicis unanimi cum assensione plausuque habitis, tum etiam ex scriptis — potissimumque ex epistulis — quae quidem scripta, etsi haud frequentia, pro adulescentis aetate, sapienti rerum cognitione ac consideratione commendantur. Quae autem in eo iudicii integritas subtilitasque eluceret, manifesto colligitur ex difficillimis negotiis, quae, a patre sibi commissa, prudenter gessit expediitque feliciter, ex eoque haud minus arduo, quod, patre vita functo, cum Mantuae Duce dynastam fratrem suum, simultatibus odiisque restinctis, reconciliavit. Nobilitatem praeterea animi comitatemque morum prolixe cumulateque dilaudabant omnes, quotquot vel in consuetudine communis vitae vel in luce ipsa regiae domus cum eo versati sunt: dicimus cives ac famulos, principes dicimus aulicosque viros, ac potissimum Societatis moderatores ac sodales, quibus omnibus sui admirationem iniecerat. Verumtamen novimus, praecipua quadam ratione firmitatem animi constantiamque voluntatis in Aloysio enituisse; siquidem, inde a teneris unguiculis, parvulus ille Castellionensis principatus heres statuerat ac deliberaverat sanctitatem adipisci, quo in consilio animose fortiterque inito sic usque ad obitum perstitit, nihil ut unquam spirituales ascensiones, quae cum prima rationis luce congruissent, aut retardaret aut interciperet. Ecquod igitur aliud liceat opportunius aptiusque iuvenibus — iis potissimum qui studiis dant operam — proponere exemplum, quod pro aetate intueantur ac sedulo imitentur? Hi enim, praeterquam quod ad saniores solidioresque doctrinas excolere mentes animosque debent, praeterea et sapienti et tranquillo et aequabili iudicio valeant oportet, ut recte de hominibus deque eventis existiment ac sentiant, neque aut falsis rerum imaginibus aut impetu mollitieve animi aut vulgari opinione se transversos agi patiantur; eâ denique opus est ut benignitate ac suavitate emineant, qua pacem in domestico convictu in hominumque societate tueantur ac provehant, et voluntatis firmitate et constantia, qua et se ipsi et proximos ad bonum regere queant.

Nec vero defuit in Aloysio mira quaedam industria atque alacritas in ceterorum hominum utilitatem impensa, qua apostolatus ille continetur, in quem saepius aetatem ingeniumque adulescentium ferri videmus. Quamquam enim praecipuum Gonzagae assiduumque studium in ea positum erat caelestium rerum commentatione familiarique cum Deo consuetudine, quare ipsius vita dici recte poterat « abscondita cum Christo in Deo,[1] » attamen crebro ex eius animo iam tum erumpebant apostolici ardoris igniculi, qui futuri quodammodo incendii flammas portenderent. Quo in genere, vix e puero egressus, rectis exemplis piisque colloquiis com-

[1] *Ad Coloss.*, III, 3.

monere omnes quibuscum ageret, atque, occasione oblata, ad virtutem inflammare; cumque aetate aliquantum processisset, ad maiora exardescens, altissima quaeque ac difficillima pro aeterna animarum salute prospicere et apostolicas etiam ad haereticos vel ethnicos expeditiones cogitare. Civibus autem Romanis spectaculo fuit Aloysius, cum, Conlegii Romani alumnus, plateas, compita, vicos circumiret Urbis, ut christianae doctrinae elementis puerulos ac pauperes erudiret; testes iidem fuere heroicae illius caritatis, qua is incensus, cum Urbs pestilentiâ conflictaretur, exitiali laborantibus morbo ministrabat: cuius quidem morbi cum semina concepisset, paucis post mensibus, annos vix quatuor ac viginti natus, tabe absumptus est. Atque hic etiam iuvenibus nostris patet sane latissimus campus, in quo actuose, Aloysio duce, versentur: scilicet ad imitandum sequendumque proponitur recti exempli via, honestorum eloquentia sermonum, sacrarum Missionum amor ac studium, christianae doctrinae institutio, multiplex denique caritatis exercitatio. Quibus quidem rebus si catholicorum iuvenum cohortes animos adiecerint, iam Aloysiani apostolatus formam rettulerint apteque ad tempora accommodaverint: Aloysiani, inquimus, apostolatus, qui de caelo salutaris perseverat, nedum sit Gonzagae morte praecisus atque interceptus. E beata enim caelestium sede, in qua eum Carmelitis illa virgo Magdalena e Pazzis, per visum, gloriose regnantem mirabunda conspexit; in qua ipsum item assidere, inter sanctos caelites per sollemne decretum numerando, fel. rec. decessor Noster Benedictus XIII, abhinc ducentis annis, declaravit; nunquam destitit Aloysius adulescentium potissimum ordines omnes in suam clientelam receptos beneficiis cumulare. Idcirco sodalicia eorundem quamplurima Aloysii vel nomine censeri vel patrocinio gloriari; idcirco iuvenes utriusque sexus paene innumerabiles, vestigia eius persecuti, paenitentiae spinas cum innocentiae liliis mirifice consociare; idcirco nobile quoddam veluti certamen Aloysium inter et christianam iuventutem exortum, uter superior exsisteret, isne caelestibus donis adulescentes augendo, an haec Patronum caelestem venerando. Itaque nihil mirum si Romani Pontifices Aloysium iuventuti exemplum simul ac Patronum attribuerunt.

Quae Nos quidem omnia recolentes, cum simus in primis de adulescentium optima institutione ac salute solliciti, hoc praesertim tempore cum ea plus solito periclitatur, ut praeteritarum non modo recordatio rerum renovetur, sed etiam uberiora ab Aloysio bona proficiscantur, de more institutoque decessorum Nostrorum, praesertim Benedicti XIII ac Leonis XIII, iterum sollemniter confirmamus ac, quatenus opus sit, auctoritate Nostra apostolica declaramus Sanctum Aloysium Gonzagam Patronum caelestem christianae iuventutis universae. Hanc igitur lectis-

simam catholicae familiae subolem, in Aloysii tutelam fidemque convocantes, quo florentior in dies crescat ac vigeat, et, christianam fidem palam aperteque professa, morum innocentiam latius praeferat, impense hortamur paternoque obsecramus animo, ut Aloysium intueatur atque imitetur, eundemque perpetuo colat atque invocet, per eas quoque pietatis exercitationes, unde — ut e precationibus per sex continuos dominicos dies habitis — tam multos, eosdemque haud mediocres, exstitisse fructus diuturna experientia docet.

Summopere interea laetamur, ab Consilio principe saecularibus sollemnibus habendis ac promovendis, cui quidem Cardinalis Noster in Urbe Vicarius studiosissime praesidet, id iuvenibus propositum, ut parent, dato aliquo sacris commentationibus spatio, pactum quoddam de christiana vita a se integre casteque ducenda, in scidis relatum, manu sua subscribere ac veluti iureiurando obfirmare: quae quidem scidae in volumina collectae atque ab legatis universae e catholico orbe iuventutis huc delatae, postquam Romanus Pontifex eas quasi ratas habuerit, pietatis memoriaeque causa, in Ludovisiano templo deponantur, ubi veneranda Aloysii ossa requiescunt. Qua quidem re nihil ad generosam iuvenum naturam excitandam opportunius, quorum spiritualem ubique gentium renovationem saecularis commemoratio cum auspicato intendat, tum paritura haud dubie videtur. Quotquot autem ingentis catholicorum iuvenum familiae legati, ut diximus, stato ad celebrationem tempore, in hanc Almam Urbem convenient, eos, magnarum profecto rerum utilitatumque sponsores, perlibenter admissuri atque allocuturi sumus: quos quidem ipsos ad Aloysii sepulcrum cogitatione animoque comitabimur, rogantes, ut filioli Nostri universi tutelam caelestis Patroni cotidie validiorem experiantur.

Quandoquidem vero, uno eodemque die cum Aloysio coniunctim, in caelitibus sanctis Stanislaus Kostka numeratus est, qui paulo ante et in Societate Iesu vixerat et ad beatas sedes evolaverat, nostros decet adulescentes, per hanc ipsam rei faustitatem, in seraphicum iuvenem Polonum intueri, quem Deus « inter cetera sapientiae » suae « miracula » talem effecit, ut « etiam in tenera aetate, maturae sanctitatis gratiam » adeptus sit. Principe is quoque loco ortus, magno praeditus excelsoque animo, caelesti castimonia florere et ad perfectissima quaeque contendere; fratri suo germano, urbaniori lautiorique homini, obsistere ac repugnare; ex callidis haereticae hospitalis familiae et vagorum intemperantiumque aequalium insidiis victor continuo exstare; eucharistico epulo, haud semel per angelorum ministerium, recreatus ac roboratus, diuturna pedes itinera conficere, ut Deo ad altiora vocanti, ut Deiparae ad Societatem Iesu aperte cienti, obsequeretur; in

Alma vero hac Urbe quasi ad tempus consistere, ut haud ita multo post, interiore caritatis flamma consumptus, cum duodeviginti haud amplius annos haberet, adhuc tirunculus, in aeternam illam urbem Hierusalem, inter sanctos confessores minimus natu, ingrederetur. Stanislai profecto animi fortitudinem et constantiam visus est Deus peculiari ratione rependere voluisse, innocentissimum collustrando adulescentem eo gloriae splendore, ut is suam gentem, immo totum christianum nomen, in maximo eorum temporum discrimine, quod Turcarum incursiones facesserent, tutelâ suâ, quasi inexsuperabili quodam vallo, munierit. Ipsum autem patriae suae laboranti, vel mirabiliter, adfuisse, tam erat vulgo exploratum, ut Ioannes Sobieski, christianus ille Caesar qui gravissima Vindobonam obsidione liberavit, affirmare non dubitaret, victorias suas non tam se armis quam Stanislai patrocinio debuisse.

Utinam caelites hi ambo, coniuncta inter se deprecatione, impetrent atque efficiant, ut iuventus nostra, utrumque aemulando, ad unam veramque christifidelium gloriam, idest ad pulcherrimam castimoniae et sanctitatis laudem, et ardentius adspiret et citatiore gradu procedat.

Caelestium interea munerum auspicem paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili, universis e Societate Iesu religiosis viris eorundemque alumnis, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XIII mensis iunii anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VEN. DEI FAMULA BARTHOLOMAEA CAPITANIO, FUNDATRIX SORORUM CARITATIS, QUAS VULGO A MARIA INFANTULA NUNCUPANT, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — « Consummata in brevi explevit tempora multa » venerabilis Dei Ancilla Bartholomaea Capitanio, quae, licet tantum sex supra viginti annorum spatio mortalis vitae curriculum concluserit, miranda tamen omnibus christianarum virtutum exempla prodidit. Luere in dioecesis Brixiensis oppido eadem nata est die XIII mensis februarii, anno MDCCCVII, e parentibus qui pistoriam officinam exercebant, eidemque, lustralibus aquis ablutae, nomina Maria Bartholomaea imposita sunt. Ab ore piae genetricis religionis rudimenta didi-

cit, atque a teneris annis pietatis laude et singulari innocentia enituit. Vividum sortita ingenium, saepe in puerilibus nugis cum coaequalibus puellis magistrae partes agebat; simul in templo sacris concionibus diligenter adstare, pauperumque inopiam industrio studio levare cupiebat. Sororum a Sancta Clara curis commissa, apud ipsas puritatis lilium et pietatis flos visa est; et cum sibi proposuisset sancti Aloysii virtutes imitari, abstinentia et poenitentiis compescuit carnem, oratione assidua ad divinarum rerum commentationem spiritum erexit. Interea tantos in humanis quoque studiis progressus Serva Dei nacta est, ut vix quindecim annos nata, digna a monasterii praeposita fuerit habita, cui parvarum alumnarum institutio committeretur. Suavis, hilaris, misericors, iusta, puellarum simul soror ac mater, amorem discipularum omnium sibi conciliavit, ac mox praefecta renuntiata, etiam maturioris aetatis adulescentulas, verbo et exemplo, humanas artes aeque docuit ac studia pietatis. Decimum septimum nondum vitae annum attigerat, quum, Agnum qui pascitur inter lilia sequi cupiens, virginitatis florem Deo devovit, et ante Virginis Deiparae aram in genua provoluta divino Sponso totam se addixit. Attamen dum mundo omnino cogitat Ancilla Dei valedicere, genitorum iussu, frustra plorantibus Sororibus alumnisque, paternam domum repetere coacta est. Domesticos inter parietes parentibus subdita, angelus pacis apparuit. Genitor enim, rudis homo vinoque deditus, saepe ebrius conviciis et verbere in uxorem saeviebat, atque in cauponis et in crapula vitam agebat. Saepe innocens virgo, ut a iurgiis patrem revocaret, graveolentem tabernam subire non dubitavit, et eum, frustra reluctantem, domum adduxit. Vicit tandem pietas, et natae purissimae exemplo ac suavibus monitis tactus genitor abstinuit vino et ad honestam vivendi rationem rediit. Tunc Bartholomaea ne praetermitteret christianam puellarum institutionem, publice docendi iure legitime sibi comparato, saeculari modestoque habitu induta, natali in oppido scholam agere suscepit, diligens magistra non minus quam apostola religionis. Et re quidem vera persedula parochi adiutrix nullos Ancilla Domini, ad maiorem Dei gloriam, detrectavit labores; pueros puellasque docuit catechesim, et deerrantes per campos adulescentulas accivit secum in ecclesiam illasque ad Confirmationis atque Eucharistiae Sacramenta excipienda omni cura comparavit. Congregationem Marialem et societatem a Sancto Aloysio fundavit, ac tam in natali quam in vicinis pagis pios huiusmodi coetus constituit. Illis quidem annis alia Famula Dei patuit exercendae caritatis palaestra. Commissa enim illi fuit novi nosocomii cura, et moderatrix atque oeconoma electa, aegrotis assidere eosque solari in deliciis habuit; atque ut illis opem ferret etiam ostiatim stipem quaeritare non renuit. Voluit quoque Serva Dei, occasione data, panem

suum frangere esurienti, in publicis vinculis detentos invisere, flere cum flentibus, afflictos ad spem bonam erigere, atque animam agentium horae supremae adesse. Demortuo vero genitore atque a domesticis officiis soluta, nonnullis sibi adscitis sodalibus, Venerabilis Dei Famula, prima fundamenta iecit Instituti sui, quod cito in frugiferam arborem, Deo favente, excrevit suosque ramos mirifice extendit. In oppidi natalis Luere parva coempta, penes nosocomium, domo, die XXII mensis novembris anno MDCCCXXXII consedit Serva Dei cum primis sociis; atque haec fuerunt Instituti incunabula; in ea quidem domo, consuetis pietatis et caritatis officiis intentam, venerabilem Dei Famulam mors intercepit. Etenim ipsa, gracili semper valetudine usa, dum in schola et nosocomio continenti supra vires insudat; dum ineunti Instituto, quod sub caelesti Virginis Infantulae patrocinio posuerat, firmando ac provehendo diu noctuque indefesso studio consulit, iamque novas fundationes mente molitur, poenitentiis, vigiliis ac laboribus fracta, ardenti febri et pulmonum tabe corripitur. Lectulo discumbere coacta, voluit ut cubiculum suum discipulis sociisque pateret. Morbi dolores submisso patientique animo pertulit; imminentis mortis nuntium laeta accepit et, dissolvi cupiens atque esse cum Christo, Ecclesiae Sacramentis iterum iterumque munita, placidissimo exitu vicesimo sexto aetatis suae anno ad caelestis Sponsi nuptias convolavit, die XXVI mensis iulii anno MDCCCXXXIII. Illico periisse virginem sanctam conclamatum est; non solum oppidani, sed vicinorum etiam pagorum incolae turmatim ad cadaver, biduo expositum, suprema vice invisendum confluxere: vestium frustula et capilli, quasi relliquiae, certatim quaesita. Institutum autem Sororum a Caritate, vulgo a Maria Infantula nuncupatum, quod vix inchoatum reliquerat Serva Dei, post mortem eius convaluit ex insperato, aucto religiosarum numero novisque apertis domibus et scholis tum in Italia tum in longinquis orbis regionibus. Diffusum propterea est etiam piae fundatricis nomen, illiusque sanctitatis fama percrebuit. Qua re penes Sacrorum Rituum Congregationem causa agitari coepta est de caelitum honoribus Ancillae Dei decernendis, et, per decretum die VIII m. martii, anno MDCCCLXVI editum, rec. mem. Pius Pp. IX Praedecessor Noster introductionis Causae Commissionem signandam statuit. Dein probationibus iuridice sumptis riteque expensis, rec. mem. Leo Pp. XIII, sollemni decreto die VI m. ianuarii, an. MDCCCCII obsignato, venerabilis Servae Dei Bartholomaeae Capitanio virtutes heroicum attigisse fastigium sanxit. Postea quaestio suscepta est de miraculis quae, ipsa virgine intercedente, patrata a Deo ferebantur. Nosque rebus omnibus iudicio severissimo ponderatis, cum duo ex illis vera atque explorata fuerint renunciata, per sollemne pariter decretum sexto nonas maias

vertentis anni editum de utroque miraculo constare declaravimus. Illud igitur discutiendum supererat num Venerabilis Dei Famula inter Beatos caelites recensenda tuto foret. Hoc dubium propositum est a dilecto filio Nostro Caietano S. R. E. Diacono Cardinali Bisleti, Causae relatore, in generalibus comitiis coram Nobis habitis die XI huius mensis atque anni, omnesque tum Cardinales sacris tuendis Ritibus praepositi, tum qui aderant Patres Consultores, unanimi suffragio, affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, precesque iterandas esse censuimus, ut ad sententiam in tam gravi negotio ferendam caeleste auxilium Nobis compararemus. Quod cum impense fecissemus, tandem decimo primo calendas iunias vertentis anni eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque venerabili fratre Nostro Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et dilecto filio Nostro Caietano S. R. E. Diacono Cardinali Bisleti, Causae Relatore, nec non dilectis filiis Angelo Mariani, enunciatae Congregationis a Secretis, et Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore generali, auctoritate Nostra, pronunciavimus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servae Dei Bartholomaeae Capitanio beatificationem. Quae cum ita sint, precibus etiam permoti tam plurimorum Episcoporum, quam universae religiosae familiae Sororum caritatis vulgo a Maria Infantula nuncupatarum, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famula Bartholomaea Capitanio *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, et corpus eius ac lypsana sive relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Praeterea pari auctoritate Nostra concedimus ut de ea quotannis Officium recitetur de Communi Virginum, cum lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa, cum orationibus propriis per Nos pariter adprobatis, servatis rubricis celebretur; sed tamen in dioecesi Brixiensi tantum, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis Instituti Sororum Caritatis, ab eadem fundati, ubique terrarum positis. Denique largimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Servae Dei Bartholomaeae Capitanio, servandis servatis, celebrentur in dioecesi Brixiensi, nec non in ecclesiis sive sacellis publicis memorati Instituti, intra annum postquam eadem sollemnia in sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite fuerint peracta.

Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam

iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX mensis maii anno MDCCCCXXVI Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

VENN. DEI FAMULI IACOBUS SALESIUS PRESBYTER ET GUILLELMUS SALTAMOCHIUS COADIUTOR, AMBO E SOCIETATE IESU, BEATI RENUNTIANTUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Pretiosa in conspectu Domini mors illorum qui, ad erudiendos in Fide populos missi, sanguinem pro Christo suum viriliter effuderunt, atque ita Domini Iesu caritatem vere sunt imitati. Eos inter merito Venerabiles Dei Famuli Iacobus Salesius, presbyter, et Guillelmus Saltamochius, coadiutor, ambo e Iesu Societate, recolendi sunt, quos haeretici in catholicam religionem disciplinamque ac praesertim in augustissimum Eucharistiae Sacramentum rabie atque odio furentes, Albenaci in Helviis, dioecesis Vivariensis intra fines, atrociter occiderunt. Hanc enim in civitatem, calviniana lue infectam, ad verbum Domini evangelizandum Dei Servi missi sunt Iacobus eidemque socius de more datus Guillelmus; alter pietate ac doctrina plane singularis; litterarum alter expers, sed columbina simplicitate ornatus, ardentique pro Christo patiendi desiderio flagrans. Vix ibi trimestri spatio contiones ad populum, cum magna rei catholicae utilitate et haereticorum quoque admiratione, Salesius habuit; atque adeo eundem zelus domus Dei continenter comedit, ut, tam brevi temporis intervallo, mulieres a turpi ad honestam vitam ipse plurimas avocaverit, a superstitionibus populares atque ab erroribus numerosis avulserit, dissidia gentium compescuerit, catholica dogmata omnibus bonae voluntatis hominibus perspicue demonstraverit, Albenaci quoque, sicut iam antea aliis in locis, in quibus praedicationis munere functus erat, multos denique a reprehensibili ac peracerbo bello pro haereticis gerendo deterruerit. Illis autem diebus, catholicos inter atque adversarios factis indutiis, Vivariensi in provincia arma silebant; at publica, quae data fuerat, fide spreta, nonis februariis anni MDXCIII, ab aliquibus ex maxime furentibus ac fanaticis calvinistis, quos milites haud minus insani ferocesque comitabantur, Albenacensis civitas, noctu et improviso, armis capta est; hoc autem praesertim intentu ut duos Dei Famulos, quos pseudo-prophetas vocabant, aut

ad suam sectam adducerent haeretici, aut de medio tollerent. Iacobus Salesius una cum socio quadam in domo morabatur, haud procul ab ecclesia sitam. Eos per vim rapiunt milites, a tribus ducti calvinianis ministris amborum potissimum mortem expetentibus. Interea Venerabiles Dei Famuli in cuiusdam haeretici domum non sine contumeliis vexationibusque raptantur; ibique proposita a Calvinianis obloquentibus, circa disciplinam catholicam abstinentiae et ieiunii, circa liberum hominis arbitrium, circa Ecclesiae Sacramenta ac praecipue Sanctissimam Eucharistiam, argumenta Salesius splendide confutavit; et singulis in quaestionibus agitatis coram omnibus, qui aderant, malam adversariorum fidem atque inscitiam palam demonstravit. Eo ipso inclusionis die, post tantas tamque laboriosas discussiones, Salesius cum socio sub noctem, perfrigida tempestate, seminudus ac ieiunus, sine cibo, sine strato, petulantium militum ludibrio vexationibusque relinquitur. Die vero sequenti, cum acris iterum de augustissimo Eucharistiae Sacramento disputatio institueretur, atque adversos calvinistas, furore magis quam veritate armatos, impietatis manifestae pius insignisque theologus iesuita convinceret, eosque denuo gravissimis rationibus configeret, duo mites captivi Iacobus Salesius et Guillelmus Saltamochius ad mortem illico damnati sunt. Statim igitur in plateam nobile illud par victimarum a domo deducitur, quae in genua provolutae Domino se commendant, ac pro suis carnificibus orant. Mox Iacobus glande plumbea a tergo feritur ac sternitur, et cum prorsus ac paene exanimatus nomen Iesu inclamaret, ferro confossus e vita migravit. Ad eiusdem vero virtutem aemulandam socius Guillelmus accensus, morientem martyrem complectitur, ac dum a circumstantibus militibus, repetitis pugionis ictibus, crudelissime configitur, ad constantiam se ipse hortatur, dolorisque acerbitatem dulcissimo Christi nomine lenit. Dei Servorum corpora sex dies in trivio omnibus fere vestibus expoliata, coenoque foeda suoque sanguine cruentata, avibus canibusque exposita iacuerant; per urbem postea trahuntur ad portam civitatis, inque semiruptam vetusti stabuli maceriam ad instar iumentorum proiecta, ac dein in proximi de *Jorand* horti angulo extra muros humata sunt. Erat autem dies eorundem pro Christo martyrii septima februarii an. MDXCIII: Salesius fere septem supra triginta annos natus, socius forte sextum ac trigesimum agens annum; ambo ex Arvernia oriundi, atque ex dioecesi Claramontana; alter ex oppido quod vocant *Lezoux*, ex oppido alter *Saint Germain-l'Herm* nuncupato. Iam a puerili aetate Iacobus in Iesu Societatis disciplina educatus, qua alumnus antea in Conlegio Billomensi, in quo adulescentulus est etiam adscriptus Marianae sodalitati, dein Parisiis, Viroduni et Mussiponti, conspicuis animi ingeniique laudibus floruit; non modo enim latinis, graecis, hebraicis,

chaldaicis litteris, sed etiam philosophia ac theologia insigniter instructus, mentem ac pectus omni virtutum genere compleverat. Eximia in illo modestia, singularis mansuetudo, magnus contemptus sui, ingens perfectae vitae studium praecipuusque divini amoris ardor. Sanctissimum Christi Corpus tanta pietate tantoque amore cultuque prosequebatur, ut nulla de re libentius ardentiusve quam de Sanctissima Eucharistia loqueretur. Philosophiae ac theologiae gradibus ornatus, anno MDLXXXV sacerdotio auctus, tum in Mussipontana tum in Turonensi universitate scite naviterque theologiam docuit, atque interea desiderio martyrii flagrans a Societatis Iesu Praeposito generali missionem « ad infideles sive Americae, sive Iaponios, aut Sinenses, aut alios quoscumque » instanter petebat. Illius propterea dignus sodalis Guillelmus Saltamochius, qui in Iesu Societate coadiutor temporalis circiter ab anno MDLXXXI, orationis studio, ingenua simplicitate, morum suavitate atque in primis obedientia sic excelluit, ut nonnisi natus ad martyrium videretur, et omnes, qui penitus eum noverant, quasi angelum e caelo delapsum et humana carne vestitum putarent. Utriusque Venerabilis corpora in humili horti memorati loco extra muros civitatis, in qua duo ipsi Christi pugiles martyrii palmam consecuti sunt, duos fere annos remanserunt; at postea ad Urbem *Ruoms* nuncupatam, nobilis cuiusdam pientissimae matronae curis, venia ab haereticorum tribuno obtenta, translata atque honorifice sepulta sunt. Ab illo quidem tempore Iacobum Salesium, sociumque Guillelmum Saltamochium, quos « martyres Albenacenses » communi voce appellabant, plebes ut veros Christi martyres veneratae sunt ac praedicarunt. His itaque et ceteris omnibus perpensis, Nos ipsi decimo primo calendas iunias huius anni de eorundem Servorum Dei martyrio et causa martyrii constare sollemniter decrevimus. Hoc autem Nostrum iudicium paraverunt tum disceptatio, quae penes venerabilem fratrem Nostrum Vincentium S. R. E. Cardinalem Vannutelli, Episcopum Ostiensem ac Praenestinum, Causae Relatorem, die nona mensis februarii vertentis anni super utriusque Servi Dei martyrio habita est, tum conventus Sacrae Rituum Congregationis praeparatorius die XXIII m. martii in Vaticanis Aedibus actus, tum denique generalis Congregatio coram Nobis die XI m. maii proxime praeteriti convocata, in qua communi sententia de praedictorum Dei Famulorum martyrio et causa martyrii constare affirmatum est. Super signis propterea sive miraculis etiam a Nobis de more est dispensatum. Illud autem unum supererat, ut S. R. Congregationis Cardinales et Consultores rogarentur, an, stante adprobatione martyrii martyriique causae, nec non dispensatione a signis sive miraculis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem eorundem Servorum Dei beatificationem; atque in generali conventu die prima

mensis iunii proxime elapsa coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores tuto procedi posse responderunt. Nos tamen in tanti momenti re mentem Nostram aperire cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea lumen posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die tertia huius mensis, in quo festum Sacratissimi Corporis Christi Ecclesia celebrat, religiosissime litato eucharistico Sacrificio, adstantibus venerabilibus fratribus Nostris Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, sacrorum Rituum Congregationis Praefecto et Vincentio S. R. E. Cardinali Vannutelli, Episcopo Ostiensi ac Praenestino, Sacri Conlegii Decano et Causae Relatore, una cum dilectis filiis Angelo Mariani, memoratae sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Carolo Salotti, Fidei promotore generali, sollemniter ediximus ad sollemnem Venerabilium Servorum Dei, quos « martyres Eucharistiae » nuncupant, Iacobi Salesii presbyteri et Guillelmi Saltamochii coadiutoris beatificationem tuto procedi posse. Quapropter, precibus permoti plurimorum Episcoporum nec non Societatis Iesu universae, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore, concedimus ut iidem « Eucharistiae martyres » Venerabiles Dei Famuli Iacobus Salesius, sacerdos, Guillelmus Saltamochius, coadiutor, ambo e Societate Iesu, *Beati* in posterum nuncupentur, eorumque relliquiae publice christifidelium venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus deferendae supplicationibus; itemque permittimus ut eorundem Servorum Dei imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem apostolica auctoritate Nostra, concedimus ut de eorundem quotannis Officium recitetur de Communi plurimorum Martyrum cum Lectionibus propriis, et Missa pariter de eodem Communi cum orationibus propriis celebretur, per Nos adprobatis, iuxta Rubricas Missalis et Breviarii Romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesi Claramontana et in Vivariensi, nec non in omnibus templis ac piis domibus, ubique terrarum sitis, quae ad Societatem Iesu pertineant, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus ad templa confluentibus, in quibus eorundem Beatorum festum celebretur. Denique statuimus ut sollemnia beatificationis eorundem Venerabilium Dei Famulorum, servatis servandis, in dioecesibus Claramontana et Vivariensi supradictis, die ab Ordinario designando, peragantur, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis praelaudatae Societatis Iesu intra annum ab iisdem sollemnibus in sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite celebratis. Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis iunii anno MDCCCCXXVI Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

VEN. DEI FAMULA LUCIA FILIPPINI FUNDATRIX INSTITUTI MAGISTRARUM PIARUM AB EIUS COGNOMINE NUNCUPATARUM BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Praestantiores inter virgines sanctas, quibus Itala tellus exeunte saeculo decimo septimo inclaruit, iure accensenda est Venerabilis Serva Dei Lucia Filippini, quae, « Magistra sancta » merito appellata, institutricis missionem mirandum in modum absolvit, ac luculenter ostendit verae initium sapientiae esse timorem Domini. Ex Philippo et Magdalena Filippini coniugibus ortum duxit Serva Dei, Tarquiniensi in civitate, die XIII m. ianuarii an. MDCLXXII; at nondum sexennis, parentibus orbata, in disciplinam cessit avunculorum, iisque omnino subditam se praebuit. Constat Luciam adhuc puerulam egregia animi indole enituisse, atque illa aetate, quae maxime solet ineptiis nugisque esse dedita, nihil eam fecisse pueriliter; sed ad sanctorum vestigia sectanda, secreto quodam instinctu permotam, singularia virtutum omnium et potissimum obedientiae, humilitatis, ac pudicitiae specimina exhibuisse; digna proinde habita est, quae adulescentula a parocho suo pro tradenda puellis catechesi eligeretur; commissumque munus tanta absolvit diligentia ac dexteritate, ut admirationem omnium laudesque promeruerit. Tunc contigit ut a Decessore Nostro rec. mem. Innocentio PP. XI Tarquiniensi ac Faliscodunensi civitatibus Episcopus datus fuerit vir doctrina ac pietate insignis, Marcus Antonius Cardinalis Barbadicus, a praenobili veneta gente ortus, qui tanta dioecesi praebuit beneficia, ut adhuc duo post saecula, inibi memoria eius in benedictione supersit. Hic cum in lustrandis, sacra visitatione, suae dioecesis regionibus, venisset Tarquiniensem ad urbem, de integris Luciae moribus certior factus, continuo voluit Faliscoduni in asceterio

ad Sanctae Clarae ancillam Dei conlocare. Et Cardinalis exspectationi satis superque respondit Lucia. Maiore enim alacritate ad perfectionis semitam decurrendam properavit Dei Famula: praepositarum monialium dicto audiens, ab otio et vanitatibus aliena, regulae observantissima, poenitentiae atque humilitatis cultrix eximia, prudens, iusta, misericors, ipso habitu atque ore modestiam referens et puritatem, in humana specie angelus visa est. Interea cum purpuratus ipse Praesul sapienti consilio cogitasset, de domo altrice Faliscodunensi aperienda, in qua, quasi in seminario quodam, magistrae tirocinium ponerent, unde posthac peregre ad puellas erudiendas mitterentur, Rosam Veneriniam accivit ad se, quae Viterbii iam simile conlegium constituendum curaverat. Ut Cardinalem voti compotem redderet illico Rosa Faliscodunum venit, eamque Clarense monasterium accepit hospitio. Heic Veneriniae datum est Lucia uti familiariter, et praeclaras Ancillae Dei animi ingeniique dotes demirata, quasi praesaga futuri, novit adulescentulam illam optimam fore Faliscodunensium magistrarum antistitam; remque Cardinali aperuit, qui frustra reluctantem Luciam ineunti Magistrarum Instituto praepositam voluit. Itaque, in aedibus locaticiis, prima Magistrarum Piarum instituitur schola; eandemque non modo puellae, sed etiam, distincta in diaeta, nuptae ad religionem addiscendam ingrediuntur. Lucia magistra ac duce, saluberrimi fructus percepti sunt; prudens enim Famula Dei nihil reliquit intentatum, nulli pepercit industriae, nullos detrectavit labores, ut futuras magistras verbo atque exemplo institueret, atque ad pietatis exercitationes vocaret. Ut Cardinalis iussa impleret non modo ad S. Clarae monasterii regimen assumpsit, et quae fuerat alumna obedientissima, iustissima moderatrix exstitit, atque asceterii disciplinam restituit; sed ad matrum familiarum statum animum convertit, et religiosae illarum educationi etiam actuose consuluit. Crucis vexillum praeferens, singulis Dominicis, plateas et compita lustrare consuevit, ut puellas ac mulieres in templo ad christianam doctrinam acciret. Suavi praedita eloquio, insperatas Ancilla Dei deperditarum etiam mulierum conversiones obtinuit; ac tanta morum immutatio inde subsecuta est, ut ipse Cardinalis Barbadicus ad novas scholas aperiendas Luciam excitaverit. Quare Magistris peregre missis, brevi sunt undecim fundatae scholae, vel potius perfectae christianae vitae palaestrae, in quibus alumnae non modo litteras et feminea pensa, sed germanam pietatem addiscebant Deique timorem. Praeclara operis fama dioecesis fines praetergressa, Almam hanc ad Urbem pervenit, et Decessor Noster Clemens PP. XI, cui, antequam ex hac vita migraret, Cardinalis Barbadicus frugiferum Institutum etiam atque etiam supplicibus votis commendaverat, ne tanto spirituali bono Roma careret, ad Urbem compellavit

Luciam; atque ita anno MDCCVII prima etiam hac in civitate, catholici Orbis principe, Magistrarum Piarum schola aperta est. Confluxerunt ad eam omnis condicionis puellae; nobiles romanae matronae, non minus quam principes viri, praesules et Cardinales opus laudarunt; et pia fundatrix licet paucos menses Romae morata sit, tam sancte se gessit, tanta virtutis exempla prodidit, ut sanctitatis famam singularem in Urbe quoque sibi conciliaverit. Non sine magno alumnarum moerore rediit Faliscodunum, ibique quod vitae reliquum ei fuit, ad animas Deo lucrifaciendas, atque ad institutum Magistrarum amplificandum impendit. Balneoregii, Pitiliani, Tuderti, Nepesii, pluribusque aliis in civitatibus atque oppidis Magistrarum Piarum scholae patuerunt, quas sancta fundatrix suae non modo commoditatis sed valetudinis immemor, non itinerum asperitate, non caeli inclementia, non hyeme, non aestu deterrita, omnes lustravit indefessa, donec apostolicis fracta laboribus sexaginta annos agens, diro ac diutino consumpta morbo, sui obitus praenuntiato die, celebritate nempe Virginis ab Angelo salutatae, mense martio anno MDCCXXXII, caelum intuens, hilarique vultu, placidissime animam efflavit. Conditum sepulcro corpus fere duo post saecula recognitum, repertum fuit satis servatum. Atque, etsi ab obitu Servae Dei ad nostra tempora tam longa annorum series effluxerit, tamen illius sanctitatis fama nunquam imminuta est, sed caelestibus quoque inclaruit signis, quibus omnipotens ipse Deus ancillae suae sanctitatem confirmare visus est. Qua re hoc vertente saeculo de Beatorum caelitum honoribus ipsi Famulae Dei decernendis, penes sacrorum Rituum Congregationem Causa agitari coepta est et per decretum die IX m. iulii an. MDCCCCXII editum, rec. mem. Pius PP. X Noster Praedecessor, introductionis Causae Commissionem signavit. Postea probationibus iuridice sumptis, riteque expensis, Nos, sollemni decreto nono cal. decembres anno MDCCCCXXIV edito, Venerabilis Dei Ancillae Luciae Filippini virtutes heroicum attigisse fastigium declaravimus. Continuo quaestio de miraculis suscepta est, quae ipsa Venerabili intercedente a Deo patrata ferebantur; ac rebus omnibus severissimo iudicio ponderatis, cum tria ex illis vera atque explorata iudicata fuerint, Nos, item sollemni decreto, secundo calendas apriles huius anni dato, de eorum veritatem constare suprema Nostra auctoritate significavimus. Cum igitur esset de heroicis virtutibus ac de tribus miraculis prolatum consilium, illud discutiendum supererat, num Venerabilis Serva Dei inter Beatos caelites recensenda tuto foret. Hoc dubium propositum est a venerabili fratre Nostro Ianuario Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Albanensi Causaeque Relatore, in generalibus comitiis coram Nobis habitis, in Aedibus Vaticanis, die XIII m. aprilis vertentis anni;

omnesque, qui aderant, tam Cardinales, quam Sacrorum Rituum Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec fervidis precibus a luminum Patre subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem auspicata die, qua Sancti Ioseph inclyti B. Mariae Virginis Sponsi, Ecclesiaeque patroni sollemnitas agitur, nempe die XI kalendas maias huius pariter anni, eucharistica Hostia ferventer oblata, accitis adstantibusque venerabilibus fratribus Nostris Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Ianuario S. R. E. Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Albanensi et Causae Relatore, nec non dilectis filiis Angelo Mariani, laudatae Congregationis Secretario, itemque Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore generali, suprema Nostra auctoritate pronunciavimus tuto procedi posse ad Venerabilis Dei Famulae Luciae Filippini beatificationem. Quae cum ita sint, votis etiam annuentes tum plurimorum Antistitum, tum universae Familiae religiosae Magistrarum Piarum, quae, a Fundatricis cognomine Filippini vocatae, Romae domum principem ad S. Luciae de Gymnasiis habent, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore, facultatem facimus ut venerabilis Dei Famula Lucia Filippini *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, et corpus eius ac lypsana sive relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae fidelium venerationi proponantur, atque eius imagines radiis decorentur. Praeterea eadem apostolica Nostra auctoritate concedimus ut de illa recitetur officium et Missa celebretur singulis annis de Communi Virginum, cum lectionibus atque orationibus propriis per Nos adprobatis, iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesibus Montis Falisci ac Tarquiniensi; itemque omnibus in sacellis ac templis, quibus ubique terrarum utitur Institutum Magistrarum Piarum ab eadem Beata fundatum, et quod Fundatricis ipsius cognomine gaudet; quod ad Officii recitationem ab omnibus fidelibus tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus sive saecularibus sive regularibus, ad ecclesias in quibus festum agitur convenientibus. Facultatem denique impertimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Ancillae Dei Luciae Filippini supradictis in templis celebrentur, die ab Ordinario designando, intra annum postquam eadem sollemnia in sacrosancta Vaticana Patriarchali Basilica fuerint celebrata.

Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ac decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu

Secretarii enunciatae Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae Voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII m. Iunii, an. MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD EM̃UM P. D. IOANNEM TIT. S. PANCRATII S. R. E. PRESB. CARD. BONZANO, QUEM LEGATUM MITTIT CHICAGIAM AD CONGRESSUM EUCHARISTICUM UNIVERSALEM VIGESIMUM OCTAVUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Conventum omnibus ex gentibus Eucharisticum, proximo mense habendum Chicagiae, in urbe Foederatarum Americae Civitatum, cum ob amplitudinem opulentiamque admodum nota, tum catholicorum numero studioque florentissima, ut ipse non modo tuae dignitatis splendore illustres, sed etiam, quod pluris est, ut, Romani Pontificis personam sustinendo, sancte modereris, Legatum te a latere Nostrum, quemadmodum haud multo ante monuimus, harum fide atque auctoritate Litterarum, renuntiamus. Facile equidem prospicimus, te, ad gravissimi muneris perfunctionem destinatum, ingenti cum gratulatione ac plausu in illa immensitate regionum exceptum iri, cum praecipue ob eam, qua Nostri ex America filii Nos prosequuntur, plenam reverentiae voluntatem, tum iis quoque de causis, quae ad te Nos deligendum impulere. Vidêris enim, illuc traiiciendo, quasi civis ad cives redire, quibus quidem tuâ praesentiâ ductuque diu, cum Apostolicam illic legationem obires, frui licuit et multiplicibus tuae pietatis exemplis recreari. Eiusmodi profecto eventum, de quo rationem aliquando habendam in ipsis Foederatarum Civitatum annalibus iure meritoque arbitramur, tali affertur magnificentia apparari — curante potissimum Purpurato Patre qui archidioecesim illam tam digne regit ac sollerter, — ut superiorum Conventuum gloriam huius gloria aliquantum obscuratura videatur. Quod quis aut doleat aut moleste ferat, si quidem externae celebritati, utique maximae, haud impares christianae vitae fructus adiungantur, et iuniores populi senioribus nullo pacto in divinae caritatis agnitione cultuque concedant? Ecquid, provecta iam nunc horum ordinatione ac tempera-

tione congressuum, sperare hodie ex Chicagiensi non liceat, quando ab Eucharisticis Canadensibus coetibus, abhinc annos undecim Marianopoli actis, tam insignis in omnem septentrionalem Americam vis beneficiorum influxit, multo uberius ibidem christifidelium in Eucharistiam sanctissimam religione aucta? Etenim iam tum pius mos est passim inductus, fitque hodie usitatior, unius horae spatio adorandi colendique communiter Augustum Sacramentum, semel in hebdomade vel in mense publicae veneration proposition: ex quo fieri oportuit, ut populares non pauci divino epulo crebrius ali assuescerent. Verum, fore ut proximus, cui, dilecte fili Noster, praeeris, Conventus omnibus salutaris quam maxime exsistat evadatque communi, vel hominum a catholica unitate seiunctorum, admiratione dignissimus, inde etiam coniici potest, quod, cum is in Foederatis Civitatibus primus habeatur — in iis, inquimus, Civitatibus, quas fere bis centies catholicorum centena milia incolunt — ingens Chicagiam horum coibit multitudo, praeter eos plurimos, qui cum ex frigentissima Alaskae plaga et reliqua America, tum ex regionibus Europae paene omnibus, tum etiam ex Sinis, ex Iaponia, ex India, ex Africa aut singulatim aut gregatim conventuri perhibentur. Quae vero, dilecte fili Noster, in coetibus referenda disceptandave proponuntur, nosti idcirco Nobis vehementer probari, quia, cum ad christianam vitam Eucharistiae cultu usuque consecrandam alendamque unice omnia ac singula, etsi varia ratione, pertineant, eo demum evadunt, ut homines arctius interiusque cum Christo coniungant et de ipsa Christi vita vivere iubeant. Recte haec quidem cogitata atque ad communem disputationem proposita; oportet enim in singulis excitari illam quam mysticarum rerum scriptores *interiorem vitam* appellant. Quae cum sit « conversatio... in caelis », eademque, quo plus ardet caritas vel defervescit, eo magis valeat vel remittat, patet omnino, ipsam ex Eucharistiae Sacramento pendêre, quod quidem natura operaque sua illuc potissimum spectat, ut caritatem in anima augeat animaeque cum Deo communionem perficiat. Interioris autem vitae exercitatio quibusnam nutritur crescitque artibus nisi orationis spiritu, nisi altiore animi cultu, nisi nostra ipsorum devotione quadam et abnegatione? Quid vero haec efficiat omnia, nisi intentior sacrae cenae participatio, in qua Christus Iesus a terrenis nos rebus ad superas, suae bonitatis suique amoris dulcedine, trahit atque evehit, vitaeque suae eucharisticae exemplis facit, ut eius, similitudinem arripiendo, sanctitatem imitemur? Atque ex eiusmodi hominibus, qui, etsi forte caelestibus assueti dapibus, interiorem tamen aut neglegunt vitam aut metuunt, quid facias nisi christianos quosdam virtutum robore destitutos atque ad propugnandum pro sanctissimis rebus parum idoneos? Num per eos ipsos militiam, qua gloriatur Ecclesia, beatorum sanctorumque

caelitum augeas? Ac semet ipsos nonne fallunt, qui putant posse se, sui oblitos suaeque perfectionis indiligentes, solidas afferre rei catholicae utilitates proximorumque emendationem curare aeternamque salutem? Haec quidem cupimus ut attingas atque explanes, dilecte fili Noster, cum, pro tuo munere, universum coetum auspicando alloquêris; at alia quoque volumus, caritati eorum, qui Chicagiam per eos dies celebraturi sunt, Nostris verbis commendes. Dicimus expetendum promovendumque dissidentium fratrum ad Romanam Ecclesiam reditum, « ut omnes unum sint »; sacras dicimus Missiones multo latius proferendas, ut templa et altaria Christo sub specierum velis latenti, per terras nondum suavi eius iugo subactas, multiplicentur novique Eucharistiae adoratores veteribus accedant. Iter igitur, ad Nostri expletionem mandati, dilecte fili Noster, confidenter ingredere cum probatissimis iis, quos, ut Cardinali Archiepiscopo et civitati gratificaremur, tibi socios adiunximus, et vota atque omina laeti exitus Nostra cum Chicagiensibus civibus cumque advenis universis communices. Doceto item eos omnes, quamquam doceri opus fortasse non est, quo divinae Eucharistiae et arctius adhaerebunt et maiorem honorum copiam privatim publiceve deferent, eo cariores Christi Iesu Vicario futuros, qui ipsos non una de causa iam caros habet. Caelestium interea luminum donorumque auspicem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, dilecto item filio Nostro Cardinali Chicagiensium Archiepiscopo iisque universis qui Conventui Eucharistico adfuturi sunt, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XVIII mensis maii anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

AD OMNES LOCORUM ORDINARIOS CUM APOSTOLICA SEDE PACEM ET COMMUNIONEM HABENTES: DE CREMATIONE CADAVERUM.

INSTRUCTIO

Cadaverum cremationis praxi nonnullis in regionibus, posthabitis iteratis Sedis Apostolicae in contrarium declarationibus atque ordinationibus, in dies, ut relatum est, invalescente, ne tam gravis abusus, ubi iam obtinuit, confirmetur aliove extendatur, Suprema haec Sacra Congregatio Sancti Officii muneris sui esse ducit locorum per orbem Ordinariorum hac super re attentionem denuo instantiusque, probante SSmo Domino Nostro, excitare.

Et primo quidem, quum non pauci, etiam inter catholicos, barbarum hunc morem, nedum christianae sed et naturalis erga defunctorum corpora pietatis sensui constantique Ecclesiae, inde a primis eius initiis, disciplinae plane repugnantem, veluti unum e potioribus hodierni, ut aiunt, civilis progressus scientiaeque valetudinis tuendae meritis celebrare non dubitent; haec eadem Sacra Congregatio christiani gregis Pastores quam vehementissime hortatur ut concreditas sibi oves omnimodis edocendas curent hoc reapse consilio a christiani nominis hostibus cadaverum cremationem laudari ac propagari ut, animis a mortis consideratione speque corporum resurrectionis paulatim aversis, materialismo sternatur via. Quamvis igitur cadaverum crematio, quippe non absolute mala, in extraordinariis rerum adiunctis, ex certa gravique boni publici ratione, permitti queat et revera permittatur; communiter tamen ac veluti ex regula ordinaria eidem operam vel favorem praestare, impium et scandalosum ideoque graviter illicitum esse nemo non videt; meritoque proinde a Summis Pontificibus pluries, novissime vero per recens editum Codicem iuris canonici (can. 1203 § 1) reprobatam fuisse ac reprobari.

Ex quo etiam patet quod, etsi iuxta decretum diei 15 decembris 1886 (Collect. P. F., n. 1665) Ecclesiae ritus et suffragia non inhibeantur « quoties agatur de iis quorum corpora non propria ipsorum sed aliena voluntate

crematioui subiiciuntur »; quum tamen id (ut in ipso decreto expresse adnotatur) eatenus valere tenendum sit, quatenus per opportunam declarationem « cremationem non propria defuncti sed aliena voluntate electam fuisse » scandalum efficaciter removeri queat, sicubi specialia rerum temporumque adiuncta id sperare non sinant, funerum ecclesiasticorum hoc quoque in casu prohibitionem integram manere dubitari non potest.

Valde autem longe a veritate abesse, evidenter, dicendi sunt qui, ex speciosa ratione quod aliquem religionis actum defunctus, dum viveret, exercere solitus esset vel quod ultimo vitae momento pravam voluntatem forte retractare potuerit, licitum censent exsequias ecclesiasticas eidem, praesente cadavere, de more persolvere, licet hoc postea, ex propria ipsius defuncti dispositione, sit igni tradendum. Quum enim de hac coniectata retractatione nihil certo constare queat, nullam ipsius in foro externo rationem haberi posse palam est.

Vix vero notatu dignum videtur, omnibus hisce in casibus in quibus non licet pro defuncto funebria ecclesiastica celebrare, ne licere quidem eius cineres sepultura ecclesiastica donare vel quomodocumque in coemeterio benedicto asservare; sed ad praescriptum canonis 1212 in separato loco esse reponendos. Quodsi forte civilis loci auctoritas, Ecclesiae infensa, vi contrarium exigat, ne desint sacerdotes ad quos spectat, qua par est animi fortitudine, huic apertae Ecclesiae iurium violationi obsistere, emissaque congrua protestatione, ab omni abstineant interventu. Tum, data occasione, praestantiam, utilitatem ac sublimem ecclesiasticae sepulturae significationem seu privatim seu publice praedicare ne cessent, ut fideles, Ecclesiae intentionem apprime edocti, a cremationis impietate deterreantur.

Et quoniam, denique, haec omnia ad optatum finem, nisi viribus unitis, haud facile erit deducere; mens est Sacrae Congregationis ut diversarum regionum ecclesiasticarum Sacrorum Antistites, si quando res id exigat, penes proprium Metropolitam convenientes, insimul exquirant, discutiant, statuant quid ad rem magis opportunum in Domino iudicaverint; et de consiliis hac super re simul initis deque eorum exequutione atque effectu Sanctam Sedem deinde informent.

Datum Romae ex Aedibus Sancti Officii die 19 iunii 1926.

R. Card. Merry del Val.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

NONANTULAN.

UNIONIS

DECRETUM

Ex decreto huius Sacrae Congregationis Consistorialis dato die decima quinta decembris anni millesimi octingentesimi vigesimi et ex Litteris Apostolicis desuper expeditis, constitutum fuit ut Episcopus Mutinensis pro tempore existens *in Commendam* obtineret abbatiam *nullius* S. Silvestri de Nonantula, olim iuri metropolitico Archiepiscopi Ravennatensis suppositam, atque uno eodemque tempore utrique dioecesi et territorio respectivis ex Apostolica dispensatione praesideret.

Quod revera hucusque servatum est, eo vel magis cum temporis progressu Mutinensis Ecclesia ad gradum et honorem metropolitanae Ecclesiae evecta fuerit, ac insuper cum abbatia de Nonantula, a quocumque metropolitico iure ac subiectione Archiepiscopi Ravennatensis exempta ac liberata, metropolitico iuri Archiepiscopi Mutinensis in consueta forma decreto diei vigesimae tertiae septembris anni millesimi nongentesimi secundi fuerit subiecta.

Nunc autem Ssmus Dñus Noster Pius div. Prov. PP. XI, omnibus mature perpensis ac rei canonicae abbatiae de Nonantula prospicere ac definitive providere intendens, statuere dignatus est ut eadem de qua supra abbatia, quae ad haec usque tempora in Commendam tantum Archiepiscopo Mutinensi pro tempore exsistenti commissa fuerat, deinceps strictiori iure metropolitanae Mutinensi Ecclesiae eiusque pro tempore Antistiti constringatur.

Hoc ergo Consistoriali Decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae fuissent, idem Ssmus Dñus Noster, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel interesse praesumant consensu, certa scientia ac de Apostolicae potestatis plenitudine, abbatiam *nullius* S. Silvestri de Nonantula, hucusque in Commendam tantum Archiepiscopo Mutinensi pro tempore concreditam, metropolitanae Ecclesiae Mutinensi in perpetuum unitam decernit ac declarat, sicut de facto unit, ita ut in posterum Archiepiscopus Mutinensis pro tempore,

Abbas quoque Nonantulanus pleno ac proprio iure praedicetur, servatis in omnibus sacrorum canonum praescriptis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die prima maii anni millesimi nongentesimi sexti.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen. et Mandelen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI BARTHOLOMAEAE CAPITANIO FUNDATRICIS PRIMARIAE INSTITUTI SORORUM A CARITATE IN OPPIDO LUERE BRIXIENSIS DIOECESIS.

Super dubio

An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione, tuto *procedi possit ad solemnem eiusdem Ven. Servae Dei Beatificationem?*

Sapientissimo rerum omnium moderatoris Dei, cuncta fortiter suaviterque disponentis, consilio accidere videtur, ut temporibus nostris altarium honores decernantur Ven. Bartholomaeae Capitanio, virgini lectissimae, quae adhuc puella Francisci Assisiensis spiritu in patrio asceterio S. Clarae imbui studuit et Aloysii Gonzaga, quem sibi in patronum adlegit, mores ac praecipue integritatem et puritatem animi referre statuit, retinuitque alacriter ad postremam usque vitae lineam. Virgines et Angelos imitata nonnisi *quae Domini sunt cogitavit,* ut esset *sancta corpore et spiritu.* Atque sua vivendi agendique ratione passim honestari illo praeconio meruit, quod de S. Philippo Nerio romanae Rotae Auditorium protulit: *Eius puritatis candor etiam ex facie atque oculis emicabat.* Persuasum insuper eidem erat actum omnino de sanctitate esse, si humilitatis ornamento careret, quam Christus Dominus nos docuit verbis et exemplo suo, aiens: *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde* (Matth., XI, 29). Quare aureum illud Thomae a Kempis effatum in deliciis habens *ama nesciri et pro nihilo reputari,* laudes et blanditias a se avertebat, ac nihil ipsi optatius contingere poterat, quam despici et contemni ab aliis.

Dum igitur solemnia apparantur ad pie recolendam memoriam pretiosi obitus, septem saecularis, Francisci Assisiensis, et Sanctorum caelitum honorum, quibus Aloysius Gonzaga binis ab hinc saeculis auctus fuit, admodum opportune sane contingit, etiam Ven. Bartholomaeae Capitanio, quae utriusque virtutum exempla sectanda suscepit, sanctitatem solemni Apostolicae Sedis decreto celebrare aliisque ad imitandam proponere.

Peropportunum praeterea videtur huius Ven. Famulae Dei, quae iuventuti sancte erudiendae et opitulandis tum in nosocomiis tum in privatis domibus egenis et aegrotis vires suas impendit, atque novi sodalitii fundamenta, huiusmodi operibus plane addicti, iecit, insignia merita extollere hac nostra aetate, quum munus puellas edocendi et aegrotis opportuna suppeditandi auxilia committitur feminis, quae facile novi generis doctrinas disseminare et a christianae religionis officiis aegrotantes abducere moliuntur. Utinam pro sua quisque conditione exempla et monita servaret, quae Ven. Bartholomaea Capitanio, tum voce tum scriptis, praebuit assidue: quanto minus aetas haec infelix exundanti malorum colluvie obrueretur!

Eius itaque virtutibus heroicis declaratis per decretum octavo idus ianuarias, anno millesimo nongentesimo secundo, solemniter edito: atque per alterum sexto nonas maias latum, de binis miraculis, ipsa suffragante, a Deo patratis, nihil aliud supererat, iuxta huius sacri fori statuta, inquirendum, nisi ut ad discutiendum exhiberetur dubium, an Ven. Serva Dei Bartholomaea Capitanio publico cultu, qui Beatos decet, *tuto* foret decoranda. Itaque in sacrae Rituum Congregationis generali conventu, die decima prima vertentis mensis et anni coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacto, Reverendissimus Cardinalis Caietanus Bisleti, causae Relator, dubium sequens proposuit: « *An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione, tuto procedi possit ad solemnem Ven. Bartholomaeae Capitanio Beatificationem* ». Quotquot convenerant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores concordi suffragatione responderunt; suam tamen sententiam pandere distulit Beatissimus Pater, ut novis precibus uberius divinae sapientiae lumen exposceret.

Hodiernam vero diem designavit, quae memorandum immediate praecedit eventum, quo *Spiritus Domini replevit orbem terrarum*; atque mystico et incruento sacrificio religiosissime oblato, ad se advocavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti, causae Relatorem, una cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario: quibus adstantibus, Pontificio solio assidens edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Ven. Bartholomaeae Capitanio Beatificationem.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri, in sacrorum Rituum Congregationis acta referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de beatificationis solemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana, quum primum licuerit, celebrandis, expediri iussit, decimo primo calendas iunias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IACOBI SALESII SACERDOTIS ET GUILLELMI SALTAMOCHII COADIUTORIS E SOCIETATE IESU, AUBENACI IN ODIUM FIDEI INTERFECTORUM.

Super dubio

An constet de martyrio et causa martyrii praefatorum Venerabilium Servorum Dei, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Si quod umquam exstitit religionis nostrae sacratissimum mysterium, cuius odio apprime Ecclesia ab haereticis impeteretur scriptis et nefariis omne genus artibus, id ferme fuit augustissimum Eucharistiae Sacramentum, in quo miserator Dominus supremum amoris pignus reliquit, et redemptionis memoriam numquam interituram constituit. Hoc odio Tarcisius acolytus, *Christi sacramenta gerens*, caesus viae Appiae lapides suo sanguine cruentavit; hoc odio Iacobus et Guillelmus, Societatis Iesu dignissimi alumni, quum omni ope contenderent, ut veram Christi praesentiam in eucharistico Sacramento Aubenaci anno 1593 ab impiis haereticorum conatibus vindicarent, ab haereticis comprehensi gloriosam mortem oppetierunt. Pater Iacobus Salesius, cui comes a suis moderatoribus datus fuerat Guillelmus Saltamochius, Aubenacum concesserat, ut sacras conciones ad populum haberet, quum uterque ab haereticis captus est, atque P. Iacobus ad disputationem de Eucharistiae dogmate invitatus, haec ad haereticos verba convertit: *Date mihi biblia sacra, et ostendam vobis, quomodo vestri ministri decipiant vos et ad inferos deducant;* quibus auditis, ex ministris quidam satanico furore incensus clamitare coepit: *Occidite, occidite hos falsos profetas: sufficerent hi duo ad inficiendum totum mundum!* Hisce vocibus perceptis, satellites ambos rapiunt ad supplicium. Pater Iacobus

animam suam, genibus flexis, pie Deo commendavit, et precem pro tyrannis suis adiecit, aiens: *Domine, ignosce illis.* Frater Guillelmus pari constantia, pugionibus confossus, spiritum Deo reddidit. Eorum vero corpora ignominia maxima sunt affecta, aliaque gesta quae acerrimum haereticorum odium in catholicam fidem luculentissime patefecerunt. Christiana vero gens eos uti martyres habuit, eosdemque *Eucharistiae*, propter quam passi fuerant, *martyres* nuncupavit.

Vix atque iudiciales inquisitiones proferre licuit, haec coepta est martyrii causa, conditisque Apostolicis tabulis, iisque legitimis declaratis, prima disceptatio est habita super utriusque Servi Dei martyrio penes Reverendissimum Cardinalem Vincentium Vannutelli, causae Relatorem, die nona mensis februarii vertentis anni. Die autem vicesima tertia martii coactus est, in Vaticana aula Congregationum, praeparatorius coetus, atque die decima prima vertentis mensis universus sacrae Rituum Congregationis coetus coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI congregatus est; in eoque memoratus causae Relator ad discutiendum hoc dubium proposuit: *An constet de martyrio et causa martyrii praefatorum Venerabilium Dei Servorum, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?*

Singuli tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores suas ex ordine sententias protulere; quibus perceptis Beatissimus Pater precibus exposcendam esse superni luminis copiam ratus est, antequam decretoriam sententiam pronunciaret.

Quum autem eam ferre decrevisset, hodiernam diem constituit, pervigilium iucundorum solemnium Pentecostes; ideoque, sacro religiosissime perlitato, accersiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum, causae Relatorem, una insimul cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario, eisque adstantibus solemni decreto sanxit: *Ita constare de martyrio et causa martyrii Venerabilium Dei Servorum Iacobi Salesii et Guillelmi Saltamochii, ut ad ulteriora procedi possit.*

Praesens decretum publici iuris fieri et in acta sacrae Rituum Congregationis referri mandavit, decimo primo calendas iunias anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

III

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IACOBI SALESII SACERDOTIS ET GUILLELMI SALTAMOCHII COADIUTORIS E SOCIETATE IESU, AUBENACI IN ODIUM FIDEI INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem canonis 2116 § 2 Codicis iuris canonici, tuto *procedi possit ad solemnem praefatorum Venerabilium Dei Servorum Beatificationem?*

Felicitate quadam accidere videtur, ut nobilissima haec praefatorum Dei Famulorum causa, quae multo maturius optatam metam attingere valuisset, si fortuito diu non latuissent episcopales inquisitiones de eorumdem nece rite adornatae, hac nostra aetate absolvatur, Beatorumque Martyrum honores solemniter decernantur duobus ex inclyta Societate Iesu alumnis, qui, declinante saeculo decimo sexto, Aubenaci in Gallia, saeviente Calviniana insectatione, pro Christi Iesu praesentia in sacratissimo Eucharistiae Sacramento ab haereticorum ausibus vindicanda inique mactati sunt. Dum enim ingenti cum gaudio conspicimus mirifice augeri ubique terrarum pietatem et cultum in sanctissimam Eucharistiam, quae una in se complectitur quidquid catholica religio maxime mirandum habet, et per quam Christus Dominus *divitias sui erga homines amoris effudit,* ceu Synodus Tridentina docet (Sess. XIII, cap. 2); dum certatim in oppidis ac frequentissimis urbibus conventus celebrari, proximosque vel in remota America apparari scimus, unde veri adoratores maximam hauriunt spiritus alacritatem, novosque eadem caritate succendunt, atque insimul iniurias reparare satagunt, quibus haeretici hoc Sacramentum augustissimum afficiunt; nihil sane opportunius, nihil felicius quam aetate hac, qua, ita disponente Deo, veluti sancta aemulatio orta est in cultu erga eucharisticum Sacramentum provehendo et amplificando, praefatorum Dei Famulorum, qui tamquam *Eucharistiae martyres* agnoscuntur, exemplum debitis praeconiis celebrare, et christianae plebi imitationi proponere. Ipsi enim verbo et opere docuerunt, Filium Dei, qui humanam carnem assumpsit, esse in sanctissima Eucharistia praesentem, ipsiusque Christi corpus, qui in caelis sedet ad dexteram Patris, hoc Sacramento contineri, adorandumque fore omnigenis obsequentis ac devoti animi significationibus.

Neminem sane latet, exempla magis quam verba plebis corda movere; eapropter sperare fas est, multiplicatis intercessoribus, Deum nobis libentius esse concessurum, ut, talibus provocati exemplis, *dimicare et vincere hostem possimus, ut, parta victoria, cum iisdem Sanctis in regnis caelestibus triumphemus* (S. Ioann. Chrys., in Serm. 7 de martyr.).

Laetetur itaque universa Ignatiana sodalitas, quae antiquam perennemque laudem strenue oppugnandi haereses, et in sacrorum dogmatum defensione suorum filiorum vitam numquam faciendi pretiosiorem, sibi gloriam, novis hisce exemplis, instaurare valet, atque duobus praefatis Venerabilibus alumnis suis praeclara illa tribuere iure potest, quae Ecclesia canit de sanctis martyribus Ioanne et Paulo: *Isti sunt duae olivae, et duo candelabra lucentia ante Dominum: habent potestatem claudere caelum nubibus et aperire portas eius, quia linguae eorum claves caeli factae sunt.* Pater Iacobus Salesius ex glorioso certamine cum haereticis palmam retulit; frater Guillelmus etiam heroicae obedientiae praemium promeruit; namque, cum a morte se eripere potuisset, sodali suo adhaerere maluit eiusque famulatui permanere addictum, quam in moderatorum suorum mandata delinquere.

De utriusque Venerabilis Servi Dei martyrio et martyrii causa triplex instituta est iudicialis actio, latumque undecimo calendas iunias vertentis anni solemne decretum. Adeo vero luculenta et explorata martyrii veritas ex habitis sueta severitate super eodem disceptationibus apparuit, ut causae Actores a signis seu miraculis in specie probandis relevari, ad iuris nostri tramitem, obtinuerint, Apostolico accedente decreto sub die vigesima sexta superioris mensis maii. Quo autem actorum series integra foret, unum adhuc expendendum supererat: utrum Beatorum Martyrum honores praefatis duobus Venerabilibus Dei Servis *tuto* decerni possent. Hoc praestitit Reverendissimus Cardinalis Vincentius Vannutelli, causae Relator, proposito in coetu universo sacrae Rituum Congregationis coacto coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, calendis huius mensis, sequenti dubio: *An stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem canonis 2116 § 2 Codicis iuris canonici, tuto procedi possit ad solemnem eorumdem Famulorum Dei Beatificationem?* Singuli qui aderant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores unanimi suffragatione *affirmative* responderunt; nihilominus Beatissimus Pater preces esse iterandas censuit ut in negotio adeo gravi uberior divini luminis copia impetraretur.

Quum vero mentem suam aperire constituisset, hodiernam auspicatissimam diem selegit, qua annuum solemne festum Corporis Christi celebratur; ideoque, sacra religiosissime oblata Hostia, accersiri mandavit Reve-

rendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una insimul cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario. Quibus adstantibus, Pontificio solio assidens solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Venerabilium Dei Servorum Iacobi Salesii et Guillelmi Saltamochii Beatificationem.*

Atque hoc decretum de more promulgari, in acta sacrorum Rituum Congregationis recenseri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de beatificationis solemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana, quum primum licuerit, celebrandis, expediri iussit, tertio nonas iunias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

IV

DUBIA

CIRCA IMAGINEM VEL STATUAM SSM̃I CORDIS IESU IN ALTARI SSM̃I SACRAMENTI COLLOCATAM.

Sacrae Rituum Congregationi pro solutione opportuna exposita sunt sequentia dubia, nimirum:

I. An statua, repraesentans Dominum Nostrum Iesum Christum detecto Corde, collocari possit in altari ubi permanenter custoditur Sanctissima Eucharistia, non tamen supra tabernaculum, sed retro, apud parietem?

Et quatenus negative ad I:

II. An supradicta statua, repraesentans Dominum Nostrum Iesum Christum, detecto Corde, perpetuo exponi valeat in aedicula facta in pariete apud quem exstat altare, in quo permanenter custoditur Sanctissima Eucharistia?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, propositis quaestionibus respondendum censuit: *Affirmative ad utrumque*, iuxta prudens Ordinarii iudicium.

Atque ita rescripsit ac declaravit; servatis servandis, Die 23 Aprilis 1926.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

APPENDIX

VICARIATUS URBIS

Citatio edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (TAGLIAVIA-LENKEVITCH)

Ignorandosi la residenza ed il luogo di attuale dimora del Signor Venceslao Lenkevitch, convenuto in questa causa, col presente editto, si cita il suddetto Signore a comparire personalmente o per mezzo di procuratore legittimamente costituito, davanti al sottoscritto presidente del Tribunale collegiale, nella sede del Tribunale del Vicariato di Roma – Piazza della Pigna 12 – il giorno 5 luglio 1926, alle ore 10 a. m., per manifestare la sua volontà, in merito all'azione di nullità del suo matrimonio, promossa contro di lui da sua moglie Maria Tagliavia, avvertendolo, che non presentandosi sarà dichiarato contumace e si procederà oltre nella trattazione della causa in sua assenza.

Coloro che hanno notizia del domicilio dell'attuale dimora di detto convenuto, procurino, se ed in quanto è possibile, che questi venga a conoscenza della presente citazione edittale. *

Roma dalla Sede del Tribunale del Vicariato, 5 giugno 1926.

L. ✠ S. Angelo Can. Sinibaldi, *Presidente del Tribunale.*

B. De Felicis, *Cancelliere.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Monsieur Venceslas Lenkevitch, defendeur en cette cause, par le présent édit nous le citons à comparaître, par propre personne, ou par un procureur légitimement constitué, au Siège du Tribunal du Vicariat de Rome (Piazza della Pigna, num. 12) le 5 Juillet 1926, à 10 heures du matin, pour manifester sa volonté au sujet de l'action de nullité de son mariage, promue contre lui par son épouse, Marie Tagliavia; et nous l'avertissons que s'il ne se présentait pas, il sera déclaré contumace et on agira en son absence.

Toute personne qui ait connaissance de la résidence actuelle de M. Lenkevitch est priée de bien vouloir, autant qu'il est possible, faire parvenir à ce Monsieur la nouvelle de cette citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Giovedì 6 maggio Sua Santità ha ricevuto in Udienza di formalità il Signor Conte Paolo Manassei di Collestatte, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di S. Marino, il quale ha presentato le Lettere che lo accreditano in questa qualifica.

Mercoledì 9 giugno Sua Santità ha ricevuto in solenne Udienza S. E. il Signor Marchese Antonio de Magaz, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di Spagna, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 1 giugno 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Em̃i e Rm̃i Signori Cardinali, i Rm̃i Prelati ed i Consultori Teologi, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione dei Venerabili Servi di Dio Giovanni Sales Sacerdote e Guglielmo Saultemouche Coadiutore, della Compagnia di Gesù, uccisi in Aubenas in odio alla Fede, e parimenti sul dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione del Ven. Servo di Dio Michele Abba Ghebre Sacerdote aggregato alla Congregazione della Missione, ucciso in odio alla Fede; e infine sul dubbio del martirio e della causa del martirio, dei segni o miracoli del Servo di Dio Natale Pinot sacerdote secolare, ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede.

Martedì, 8 giugno, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Em̃i e Rm̃i Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Intorno alle virtù del Beato Gioacchino Piccolomini, Laico professo dell'Ordine dei Servi di Maria, per procedere alla discussione dei miracoli.
2. Intorno alla riassunzione della Causa di Canonizzazione della Beata Anna Maria Taigi, Madre di famiglia, del Terzo Ordine dei Religiosi Scalzi della Santissima Trinità.
3. Intorno alla riassunzione della Causa di Canonizzazione della Beata Maria Bernarda Soubirous, della Congregazione delle Suore della Carità e dell'Istituzione Cristiana di Nevers.
4. Intorno alla riassunzione della Causa di Canonizzazione del Beato Martino de Porres, Terziario professo dell'Ordine di S. Domenico.
5. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore dei Beati Lorenzo Imbert, vescovo di Capsa e Compagni martiri, nonchè dell'elogio da inserirsi nel Martirologio.

6. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore di S. Giovanni Eudes, Missionario Apostolico ed Istitutore della Congregazione di Gesù e Maria e dell'Ordine della Beata Maria Vergine della Carità, e intorno all'elogio da inserirsi nel Martirologio.

7. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore della Beata Maria Michela del Santissimo Sacramento, Fondatrice dell'Istituto delle Ancelle del SS.mo Sacramento e della Carità, nonchè dell'elogio da inserirsi nel Martirologio.

8. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore del Beato Pietro Giuliano Eymard, Sacerdote Fondatore della Congregazione dei Preti del SS.mo Sacramento, nonchè dell'elogio da inserirsi nel Martirologio.

Martedì, 22 giugno 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Particolare,* nella quale gli Emi Signori Cardinali nonchè i Rmi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1. Intorno al Culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Ezechiele Moreno Diaz, dell'Ordine dei Romitani Recolletti di S. Agostino, Vescovo di Pasto.

2. Intorno al Culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato alla Serva di Dio Placida Viel, seconda Superiora Generale dell'Istituto delle Scuole Cristiane della Misericordia.

3. Intorno al Culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato alla Serva di Dio Maria Domenica Mazzarello, Confondatrice e prima Superiora dell'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice.

4. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico costruiti per la Causa del Ven. Servo di Dio Giovanni Claudio Colin, Sacerdote e Fondatore della Società di Maria.

5. Intorno alla validità dei Processi costruiti sopra il martirio e circa il Culto non mai prestato al Servo di Dio Der Gomidas Keumurgian Sacerdote e Parroco Armeno ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede.

6. Intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella Curia ecclesiastica di Siena sopra un miracolo, da Dio operato per intercessione della Ven. Serva di Dio Teresa Margherita Redi, Religiosa professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi.

7. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa del Servo di Dio Guglielmo Giuseppe Chaminade, Sacerdote e Fondatore della Società di Maria volgarmente detta dei Marianisti.

8. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa della Serva di Dio Gioacchina De Vedruna De Mas, Fondatrice dell'Istituto delle Suore Carmelitane della Carità.

9. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa del Servo di Dio Domenico Lentini, Sacerdote secolare.

10. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa della Serva di Dio Gemma Galgani, Vergine secolare.

11. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa della Ven. Serva di Dio Anna Javouhey, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di S. Giuseppe da Cluny.

12. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa del Servo di Dio Fr. Corrado da Parzham, Laico professo dell'Ordine dei Minori Cappuccini.

13. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa del Servo di Dio Lodovico Pavoni, Sacerdote e Fondatore della Congregazione dei Figli di Maria Immacolata.

14. E finalmente intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico per la Causa della Serva di Dio Maria De Matthias, Fondatrice dell'Istituto delle Suore del Preziosissimo Sangue di Nostro Signore Gesù Cristo.

SEGRETERIA DI STATO

CONGREGAZIONI ASSEGNATE AI NOVELLI CARDINALI

Con Biglietti della Segreteria di Stato in data 24 giugno 1926, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di assegnare:

All'Emo Sig. Card. Bonaventura Cerretti, le Sacre Congregazioni di *Propaganda Fide, Cerimoniale* e degli *Affari Ecclesiastici Straordinari*.

All'Emo Sig. Card. Luigi Capotosti, le Sacre Congregazioni dei *Sacramenti* del *Concilio* e dei *Religiosi*.

All'Emo Sig. Card. Carlo Perosi, le Sacre Congregazioni del *S. Offizio, Concistoriale* e dei *Seminari e delle Università degli Studi*.

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI felicemente regnante, si è degnato di nominare:

19 aprile 1926. Monsig. Arturo Wynen, *Uditore del Tribunale della S. R. Rota.*

21 » » Monsig. Raffaele Boyer, *Cappellano comune soprannumerario della Cappella Pontificia.*

24 » » L'Emo Sig. Cardinale Francesco Ragonesi, *Protettore dell'Istituto delle Minime Suore del S. Cuore* (Pistoia).

17 maggio » L'Emo Sig. Cardinale Guglielmo Van Rossum, *Protettore della « Catholic Students' Mission Crusade »* (Cincinnati).

16 giugno » L'Emo Sig. Cardinale Enrico Gasparri, *Protettore dell'Arciconfraternita dei Ss. Angeli Custodi* (Roma).

Assistenti al Soglio Pontificio:

14 dicembre 1925. Monsig. Felice Guillibert, Vescovo di Fréjus.

2 marzo 1926. Monsig. Edoardo Giovanni O' Dea, Vesc. di Seattle (U. S. A.).

12 » » Monsig. Antonio Lega, Arcivescovo di Ravenna.

23 » » Monsig. Luigi Spandre, Vescovo di Asti.

15 aprile » Monsig. Francesco Campos Barreto, Vescovo di Campinas.

30 » » Monsig. Pietro Giuseppe Hurt, Vescovo di Nuova Segovia.

28 maggio » Monsig. Anselmo Rizzi, Vescovo di Adria.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

6 ottobre 1925. Monsig. Daniele Fuenzalida, dell'archidiocesi di Santiago.

» » » Monsig. Melchisedech Del Canto, della medesima archidiocesi.

23 novembre » Monsig. Ippolito Constabile, della diocesi di Pelotas.

12 gennaio 1926. Monsig. Giuseppe C. Mc Lean, della dioc. di Charlottentown.
23 febbraio » Monsig. Leone Maurice, della diocesi di Chicoutimi.
21 aprile » Monsig. Armando Lamarche, dell'archid. di San Domingo.
30 » » Monsig. Giuseppe Pinazzi, della diocesi di Piacenza.
1 maggio » Monsig. Carlo Auner, della diocesi di Bucarest.
11 » » Monsig. Clemente Mejia, della diocesi di Merida.

Prelati Domestici di S. S.:

24 ottobre 1925. Monsig. Alessandro Francesco Kelly, della diocesi di Peterborough.
5 dicembre » Monsig. Francesco Sacco, della diocesi di Sant'Agata dei Goti.
12 gennaio 1926. Monsig. Maurizio Mc Donald, della diocesi di Charlottentown.
11 febbraio » Monsig. Arturo Kenny, dell'archidiocesi di New York.
» » » Monsig. Francesco J. Quinn, della dioc. di Syracuse (U. S. A.).
» » » Monsig. Giacomo M. Peak, della medesima diocesi.
23 marzo » Monsig. Pasquale Laperuta, della diocesi di Caserta.
10 aprile » Monsig. Simone Weisinger, della dioc. di Columbus (U. S. A).
17 » » Monsig. Antonio Mueller, della diocesi di Innsbruck.
» » » Monsig. Francesco Sasse, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Armando Luigi G. M. Olichon, dell'archid. di Parigi.
19 » » Monsig. Guglielmo Zelliger, dell'archidiocesi di Strigonia.
26 » » Monsig. Leopoldo Mori, della diocesi di Cremona.
» » » Monsig. Vincenzo Misuraca (Roma).
1 maggio » Monsig. Ladislao Zalka, della diocesi di Giavarino.
» » » Monsig. Carlo Váritz, della medesima diocesi.
4 » » Monsig. Antonio Hruby, della diocesi di Königgrätz.
8 » » Monsig. Luigi Gamaleri, della diocesi di Ventimiglia.
» » » Monsig. Giuseppe Dargaud, della diocesi di Autun.
» » » Monsig. Giovanni Brady, della diocesi di Los Angeles.
11 » » Monsig. Giuseppe di Gesù Crespo Melendes, della diocesi di Barquisimeto.
31 » » Monsig. Emmanuele Arteaga y Belemcourt, dell'archidiocesi di Avana.
1 giugno » Monsig. Tacito Ronconi, del Patriarcato di Venezia.
2 » » Monsig. Carlo Gamba, della diocesi di Chioggia.
9 » » Monsig. Francesco van Olmen, dell'archidiocesi di Malines.
14 » » Monsig. Pietro Ravelli, della diocesi di Chioggia.

NECROLOGIO

13 marzo 1926. Monsig. Tommaso Esser, Vescovo tit. di Sinide.
26 maggio » Monsig. Rinaldo Camillo Rousset, Arcivescovo di Reggio Calabria.
31 » » Monsig. Felice Guillibert, Vescovo di Fréjus.
9 giugno » Monsig. Giorgio Glosauer, Vescovo tit. di Ermopoli Maggiore, rito lat.